

IX 9Semne ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

PREZBITERII BISERICII

CUM SĂ
PĂSTORIM
POPORUL LUI
DUMNEZEU
ASEMENA
LUI ISUS

JERAMIE RINNE

„Asemenea altor daruri ale Duhului Sfânt, conducerea este dată spre zidirea Trupului lui Hristos. Pavel i-a arătat clar lui Timotei că lucrurile nu erau în rânduială într-o biserică până nu era așezată o conducere adecvată. Majoritatea problemelor nerezolvate din viața bisericii pot fi considerate ca izvorând dintr-o conducere improprie. Jeramie Rinne dezvăluie ceea ce Biblia are de spus despre identitatea și activitatea prezbiterului bisericii locale, și face asta cu o prospețime și claritate care ne sunt extrem de utile. Aceasta este o carte pe care prezbiterii pot să o citească împreună spre folosul lor, și una care va ajuta congregația să se roage și să își susțină liderii așa încât lucrarea lor să fie o sursă de bucurie, nu o povară”.

Alistair Begg,

*Păstor Senior, Parkside Church,
Cleveland, Ohio*

„Jeramie Rinne dovedește că este posibil să scrii deopotrivă cuprinzător și concis pe tema funcției și a lucrării prezbiterilor bisericii. Și ce carte valoroasă este aceasta! Eu o găsesc nu doar plină de informații, ci și devoțională, fiindu-mi de ajutor, ca păstor, în dragostea mea pentru Isus și, prin extensie, pentru Biserica Lui. Cu greu mă pot gândi la o altă carte pe această temă, pe care să o recomand cu atâta căldură”.

Jared C. Wilson,

*Păstor, Middletown Springs Community Church,
Middletown Springs, Vermont;
autorul cărților Gospel Wakefulness și
The Pastor's Justification*

„Tânjești să vezi în biserica ta un grup de bărbați maturi, evlavioși, în creștere, care să lucreze alături de păstoriți plătiți în păstorie, învățarea și pregătirea congregației pentru facerea de ucenici? Tăioasă, înțeleaptă și scrisă cu căldură, această carte vorbește despre natura colegială a lucrării și conducerii Bisericii. Indiferent care este concepția ta despre cum ar trebui desemnați prezbiterii, cum ar trebui ca liderii bisericii să fie organizați sau cum ar putea fi ei denumiți, vei descoperi în această carte multe lucruri care să te provoace, să te încurajeze și să te călăuzească.”

Tony Payne,

Director Editorial, Matthias Media;
co-autorul cărții The Trellis and The Vine

Prezbiterii bisericii

JERAMIE RINNE

PREZBITERII BISERICII

CUM SĂ PĂSTORIM POPORUL LUI
DUMNEZEU ASEMENEA LUI ISUS

MAGNA GRATIA

PREZBITERII BISERICII. CUM SĂ PĂSTORIM
POPORUL LUI DUMNEZEU ASEMENEA LUI ISUS

Jeramie Rinne

Copyright © 2019, 2022 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Church Elders. How to Shepherd God's People Like Jesus

Copyright © 2014 Jeramie Rinne

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr

Tehnoredactare și DTP: Ninel Lazăr. Design copertă: Dual Identity

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921 (domeniul public). Referințele notate cu GBVN sunt preluate din Biblia, traducerea GBV 2001. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Prezbitrilor din South Shore Baptist Church,

echipa mea de frați

CUPRINS

Prefața seriei	13
<i>Introducere.</i> Sunt prezbiter. Ce urmează de acum?	15
<i>Capitolul 1.</i> Fără presupuneri	21
<i>Capitolul 2.</i> Miros de oi	41
<i>Capitolul 3.</i> Slujește-le oamenilor	59
<i>Capitolul 4.</i> Caută-i pe rătăciți	75
<i>Capitolul 5.</i> Cum să conduci fără să stăpânești	91
<i>Capitolul 6.</i> Păstorind împreună	109
<i>Capitolul 7.</i> Fii model în maturitate	123
<i>Capitolul 8.</i> Pledează pentru turmă	137
<i>Încheiere.</i> Importanța veșnică a păstoririi	153

PREFAȚA SERIEI

Crezi că este responsabilitatea ta să ajuți la zidirea unei biserici sănătoase? Dacă ești creștin, credem că da.

Isus îți poruncește să faci ucenici (Matei 28:18-20). Iuda spune să ne zidim unii pe alții în credință (Iuda 20-21). Petru te cheamă să îți folosești darurile, slujindu-i pe alții (1 Petru 4:10). Pavel te îndeamnă să spui adevărul în dragoste, astfel încât biserica ta să se maturizeze (Efes. 4:13, 15). Poți vedea direcția către care se îndreaptă aceste lucruri?

Indiferent dacă ești un simplu membru în biserică sau un lider al ei, seria de cărți „Zidind Biserici Sănătoase” are ca scop să te ajute să împlinești astfel de porunci biblice și, în felul acesta, să joci rolul pe care îl ai de jucat în zidirea unei biserici sănătoase. Dacă ar fi să exprimăm acest deziderat în alt fel, sperăm că aceste cărți te vor ajuta să crești în dragoste față de biserica ta, iubind-o așa cum Isus o iubește.

9Marks și-a planificat să publice câte o carte scurtă, ușor de citit, pentru fiecare din ceea ce Mark a denumit *Cele*

9 Semne ale Unei Biserici Sănătoase, plus încă una pe tema doctrinei sănătoase. Citește cărțile pe teme de predicării expositive, a teologiei biblice, a Evangheliei, convertirii, membrării în biserică, disciplinei bisericii, ucenicizării și creșterii spirituale, și conducerii bisericii.

Bisericile locale există pentru a arăta slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor. Noi facem acest lucru așintindu-ne ochii asupra Evangheliei lui Isus Hristos, punându-ne credința în El în ce privește mântuirea, și apoi iubindu-ne unii pe alții în sfințenia lui Dumnezeu, în unitate și dragoste. Ne rugăm ca această carte să te ajute în acest sens.

Cu speranță,
Mark Dever și Jonathan Leeman
Editorii seriei

Introducere

SUNT PREZBITER. CE URMEAZĂ DE ACUM?

Mulți păstori ar putea să scrie o carte intitulată „Ce nu mi-au spus la Seminarul teologic despre lucrarea pastorală”. Probabil că acea carte ar trebui să aibă câteva capitole dure-roase și grele, cum ar fi: „Cum să supraviețuiești unei întâlniri groaznice a prezbiterilor” sau, „Ce să spui la înmormântarea unui copil de trei ani”.

Lucrarea pastorală implică forme de suferință, descurajare și zdrobire a inimii pentru care nicio școală nu poate să te pregătească.

Dar lucrarea mai aduce cu ea și surprize plăcute. La seminarul teologic, nu mi-a spus nimeni că voi ajunge să mă îndrăgostesc de congregația mea sau că voi avea un loc pe rândul din față pentru a privi la credincioșia lui Dumnezeu și la puterea Evangheliei, puse la lucru în viețile oamenilor. Și nimeni nu mi-a șoptit un cuvânt despre bucuria și satisfacția pe care aveam să le experimentez lucrând cu prezbiterii laici¹.

¹ Folosesc termenul *laic* în sensul elementar de „voluntar” sau „neplătit”. Nu folosesc acest termen pentru a sugera o deosebire de tipul religios versus secular. Dimpotrivă, această carte va sublinia că un prezbiter voluntar și un păstor sau lucrător plătit ocupă același rol, chiar

Îi iubesc pe prezbiterii laici. Sunt uimit de acești bărbați care, în ciuda programului lor de lucru solicitant și a vieților lor de familie aglomerate, își sacrifică timp și bani, lacrimi și rugăciuni, pentru a-și conduce bisericile. Îmi place să îi văd luptându-se împreună în fața provocărilor, făcând chiar greșeli și maturizându-se în acest proces. Este ca și cum aș fi alături de cei 12 ucenici: bărbați obișnuiți, cu greșelile lor, dar care împlinesc o chemare extraordinară, prin harul lui Dumnezeu. Prezbiterii din adunarea mea au fost cu adevărat o echipă de frați. Nu îmi pot imagina lucrarea fără colegii mei păstori.

Îmi plac prezbiterii și pentru un alt motiv: ei sunt parte din planul lui Dumnezeu pentru conducerea bisericilor Lui. Dumnezeu a rânduit întotdeauna păstori peste poporul Lui. El i-a dat pe Moise, pe Samuel și pe judecătorii Israelului. El i-a ridicat poporului Israel un păstor prin excelență, anume pe regele David. Și totuși, toți acești bărbați, inclusiv David, au eșuat într-un fel sau altul.

Regii de după David au condus turma lui Dumnezeu din ce în ce mai mult în idolatrie și nedreptate. Așa că profeții au început să vorbească despre un Păstor care avea să vină, un „nou David” (vezi de ex. Isaia 9:1-7; Ezech. 34:20-24). Dumnezeu Și-a împlinit această promisiune prin a-L trimite pe Isus, Fiul lui David, Bunul Păstor care Și-a dat viața pentru

dacă congregația a ales să îl plătească pe unul, așa încât aceasta să își dedice mai mult timp lucrării.

oi, și care a înviat. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Isus a dat apostoli și apoi prezbiteri care să îngrijească de turma Lui ca păstori, până ce El va reveni (Efes. 4:7-13; 1 Petru 5:1-4). Păstorii sunt ajutoarele lui Isus în păstoria bisericii Lui.

EVLAVIOȘI, BINE INTENȚIONAȚI ȘI... CONFUZI

Pe cât de mult îi iubesc pe prezbiteri din aceste motive, am observat totuși o problemă recurentă la ei. Deși prezbiterii sunt, în general, evlavioși și bine intenționați, adesea ei sunt marcați de confuzie cu privire la ce anume presupune și înseamnă să fii un prezbiter. Ei nu au întotdeauna o înțelegere completă cu privire la ce ar trebui să facă. Și, ca să fiu onest, chiar și noi, păstorii plătiți, suntem părtași confuziei lor. Prin urmare, prezbiterii tind să importe modele de conducere în păstoria bisericii, în mod obișnuit acestea izvorând din experiențele personale sau din cariera lor. În lipsa unei descrieri clare, biblice, a slujbei de prezbiter, acești oameni se bazuie în mod natural pe ceea ce ei știu. Ei presupun că lucrarea de prezbiter este asemenea:

- administrării unei școli,
- conducerii unei companii,
- comandării unui vas de război,
- managementului unui proiect,
- dirijării unor operațiuni,
- supravegherii subcontractorilor, sau

- slujirii într-un comitet de coordonare.

Da, anumite aspecte ale acestor experiențe de viață se dovedesc întotdeauna utile pentru conducerea ca prezbiter. Și totuși, păstorirea unei biserici este o slujbă diferită.

„SUNT PREZBITER. CE URMEAZĂ DE ACUM?”

Această carte are intenția de a oferi o descriere concisă și biblică a slujbei de prezbiter. Vreau să creez un sumar ușor de citit, care să ofere inspirație pentru slujirea ca prezbiter, idei ce îi pot fi oferite unui prezbiter nou sau unui posibil prezbiter care are nevoie să știe ce înseamnă să fii prezbiter și ce ai de făcut. Sper că această carte îi va răspunde acelui bărbat evlavios și bine intenționat care se întreabă: „Sunt prezbiter. Ce urmează de acum?”

Dar această carte nu este destinată doar prezbiterilor actuali sau celor care aspiră la această slujire. Ea este adresată și membrilor bisericii. Întreaga congregație trebuie să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru biserica locală, inclusiv planul Lui pentru conducerea ei. Membrii bisericii pot să aibă aceeași confuzie cu privire la slujirea prezbiterilor.

Așa că eu mă rog ca această carte să aducă sănătate în congregații, membrii și liderii venind alături în jurul unei viziuni biblice pentru lucrare și conducere în biserica locală. Sper că bărbații letargici spiritual, care doar încălzesc scaunele din biserică, vor citi această carte și vor experimenta o trezire

a dorinței de a păstori în familiile și bisericile lor. În final, mă rog ca Dumnezeu să folosească această carte pentru a schimba cursul vieții unor bărbați, chemându-i la lucrarea pastorală ca vocație.

PREZBITERI, SUPRAVEGHETORI ȘI PĂSTORI

Câteva cuvinte despre vocabular: voi folosi termenii *prezbiter* și *priveghetor* pentru că Noul Testament folosește alternativ acești termeni.² Slujba de prezbiter este una cu două denumiri.

De fapt, există trei titluri ce îi sunt atribuite. În capitolul 2, voi prezenta argumentele pentru care termenul *păstor* se referă la aceeași poziție din biserică – cea de *prezbiter* și *priveghetor*. Biblic vorbind, prezbiterii sunt păstori, care sunt priveghetori. Persoana dintr-o biserică pe care noi o denumim în mod obișnuit „păstor” este un prezbiter plătit, iar cea pe care o denumim în mod obișnuit „prezbiter” sau „priveghetor” este un păstor neplătit, laic.

Prezbiter, priveghetor sau păstor, plătit sau voluntar – toate se referă la aceeași lucrare. Dar în ce constă această lucrare? Ce se presupune că trebuie să facă prezbiterii într-o biserică locală? Care sunt poruncile lui Isus pentru acești păstori aflați în subordinea Lui? Cum știu ei că și-au îndeplinit

² Observați cum termenii *prezbiter*, *priveghetor*, *episcop* și *păstor* sunt folosiți alternativ în următoarele pasaje: Faptele Apostolilor 20:17, 28; Tit 1:5-7; 1 Petru 5:1-5.

misiunea?

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, trebuie să facem ceva și mai elementar. Trebuie să înțelegem cerințele calificative biblice pentru slujba de prezbiter. Dacă te tentează slujirea de prezbiter, prima ta obligație este să constați și să evaluezi dacă ești gata pentru ea!

I

FĂRĂ PRESUPUNERI

Eu am devenit ucenic al lui Isus în perioada pre-adolescenței, prin predicarea credincioasă a Evangheliei într-o mică biserică baptistă, condusă de prezbiteri, undeva în apropierea orașului Las Vegas, Nevada. La vârsta de 26 de ani am devenit păstor senior (sau prezbiter senior, aș putea spune) al unei mici biserici baptiste din suburbia orașului Boston, Massachusetts. Așa că ai putea presupune că am înțeles repede cum stau lucrurile cu prezbiterii. Dar, indiferent ce crezi, doar după ce am devenit prezbiter am început cu adevărat să studiez ce spune Biblia despre prezbiteri.

Când am făcut lucrul acesta, au existat două lucruri care m-au surprins. În primul rând, am fost uimit de cât de multe lucruri spune Biblia pe acest subiect. Aproape toți autorii Noului Testament tratează chestiunea prezbiterilor. Există o mulțime de texte biblice în acest sens. Atunci a devenit clar pentru mine că prezbiterii care se aseamănă cu Hristos nu sunt o chestiune opțională în biserică. Ei sunt centrali în planul lui Dumnezeu pentru păstoria bisericilor Lui. Cum de ratasem să văd acest lucru?

În al doilea rând, am fost uimit să văd cât de diferită era descrierea lucrării biblice și a cerințelor calificative pentru prezbiteri, față de ceea ce eu am presupus. Eu mă gândisem că eram calificat să fiu prezbiter și păstor pentru că Îl iubeam pe Isus, aveam o diplomă de seminar și puteam să predic rezonabil. Ce altceva ar putea fi necesar?

Poate presupui că ar trebui și tu să fii prezbiter, din diferite motive. Poate te gândești că a venit vremea să te alături unui comitet de prezbiteri, pentru că ai fost de mult timp un membru credincios al bisericii. Ai slujit de două ori în comitetul de misiune al bisericii, ai găzduit un studiu biblic de casă și chiar ai predat la școala duminicală, pe vremea când nimeni nu s-a oferit să facă această slujire. Te-ai achitat de responsabilitățile tale, și acum este rândul tău să conduci.

Sau poate presupui că este normal să fii numit în comitetul de prezbiteri, pentru că faci donații generoase la bugetul bisericii. Biserica n-ar fi putut sfârși anul fiscal cu bine, fără donațiile tale. Donatorii generoși merită să aibă un cuvânt de spus și să se așeze pe scaunul comitetelor de conducere. Acestea sunt regulile. Dincolo de asta, biserica ta s-ar putea folosi de un lider cu ceva simț al afacerii.

Altfel, este posibil să te gândești că ar trebui să conduci biserica pentru că ești un manager bun și în afara ei. Poate că îți conduci cu succes compania, ești în bordul de conducere al unei organizații non-profit, prezidezi un departament, ești

comandant peste un batalion sau antrenezi o echipă sportivă. Pentru tine, este un lucru normal să presupui că abilitățile tale de conducere, experiența ta și darurile sau talentele tale te fac un candidat ideal la poziția de prezbiter.

Corect?

Așa cum am notat în introducere, principala ta îndatorire în relație cu poziția de prezbiter este să evaluezi dacă ai putea fi unul, dar pe baza cerințelor biblice. Nu pleca de la presupuneri. Chiar dacă ai slujit anterior ca prezbiter, permite-i Cuvântului lui Dumnezeu să-ți valideze candidatura.

În cele ce urmează sunt enumerate șase trăsături ale unui prezbiter extrase din Noul Testament. Citește-le cu rugăciune. Oprește-te și meditează adesea la ele. Invită-i și pe alții în evaluare. Arată-le această parte a cărții și soției tale, unor prieteni sau unui prezbiter, și întreabă-i: „Mă regăsesc în aceste trăsături?”

ȘTII CĂ EȘTI CALIFICAT SĂ SLUJEȘTI CA PREZBITER DACĂ...

Vrei să fii prezbiter

Într-unul dintre pasajele cele mai lungi din Noul Testament despre slujba de prezbiter, apostolul Pavel a început prin a spune: „Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun” (1 Tim. 3:1). Petru a formulat același lucru în felul următor: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră,

nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu” (1 Petru 5:2).

Aspirație. Dorință. Libertate. Ai primit ce doreai. Păstoria credincioasă cere mult de la tine. Dacă nu ai o foame interioară după acest rol, poți să eșuezi lamentabil. Evident, asta nu înseamnă că oricine dorește să fie un prezbiter se și califică. Dar lipsa dorinței este o problemă.

În biserica mea există un bărbat înzestrat cu multe calități solide de prezbiter. Echipa noastră i-a cerut să slujească în această calitate. În fapt, i-am cerut deja de trei ori acest lucru. În aparență, cea de-a treia oară a fost cea mai interesantă, pentru că a fost momentul când, în final, el s-a arătat de acord. Dar, pe măsură ce am vorbit mai mult cu el, a devenit evident că îi lipsea o dorință puternică de a fi prezbiter. El a fost de acord să slujească, dar asta în parte pentru că refuzase deja de două ori oferta. În final, un simțământ al responsabilității față de biserica lui l-a convins să fie de acord să slujească – acesta fiind exact acel lucru față de care Petru și-a lansat avertismentul.

Acest bărbat mi-a mai spus despre dorința de a-și elibera calendarul ca să poată să le vestească Evanghelia vecinilor și celor din oraș. Nu pot decât să îmi imaginez frustrarea lui, dacă ar fi fost dedicat păstoririi turmei, când el tânjea de fapt să meargă în afară, pentru a adăuga alte persoane turmei. Așadar, după mai multă rugăciune, el și-a schimbat opinia și a refuzat

curajos desemnarea ca prezbiter, pentru a treia oară. Aproape că ajunsese să confunde slujirea de evanghelist cu cea de prezbiter.

Chiar dacă nu toate motivațiile sunt evlavioase, trebuie să ai o dorință interioară de a fi prezbiter. A pus Duhul Sfânt în inima ta o tânjire sfântă pentru păstorirea bisericii locale? Ce anume te motivează?

Exemplifici caracterul lui Dumnezeu

Ai putea să presupui că cea mai importantă trăsătură pentru un prezbiter ar fi aceea de a avea îndemânare în conducerea unei organizații. Chiar dacă abilitatea de cârmuire este parte din a fi un priveghetor al bisericii, autorii Noului Testament pun un accent mult mai mare pe caracterul sfânt. Păstorii aflați sub autoritatea lui Isus trebuie să reflecte caracterul lui Isus. Mai bine să fii un prezbiter sfânt cu daruri de conducere mediocre, decât să fii un lider carismatic, cu defecte morale vizibile. Citește următoarele părți ale celor două liste de cerințe calificative pentru priveghetori, din epistolele lui Pavel. Aceste virtuți ar trebui să se potrivească unui prezbiter ca un costum croit pe trupul lui:

„Episcopul însă trebuie să fie fără reproș, soț al unei singure femei, să aibă stăpânire de sine, să fie cumpătat, respectabil, ospitalier, în stare să dea învățatură, să nu fie bețiv, nici bătauș, ci blând, nu certăreț, nici iubitor de bani” (1 Tim. 3:2-3, NTR).

„Căci episcopul, ca administrator al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără vină, nu arogant, nu mânios, nu bețiv, nu bătauș, nu lacom de câștig murdar, ci ospitalier, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat” (Tit 1:7-8, NTR).

Având în vedere importanța caracterului cristic, hai-deți să ne oprim și să analizăm detaliat câteva dintre aceste calități.

Fără reproș. Pavel își începe lista de virtuți cu expresia „fără reproș” sau „fără vină”. Aceste descrieri nu vor să spună că un prezbiter trebuie să fi învins total păcatul și să aibă o viață morală impecabilă. Dacă așa ar fi stat lucrurile, bisericile ar trebui să își concedieze prezbiterii – pe toți. Nu, ci un bărbat care este fără reproș manifestă un grad exemplar de caracter cristic, liber de păcate vizibile, grave. A fi „fără reproș” este un termen similar cu „respectabil” (1 Tim. 3:2), „neprihănit” și „sfânt” (Tit 1:8).

În cartea sa pe tema trăsăturilor prezbiterului, Thabiti Anyabwile descrie foarte bine acest lucru: „A fi fără reproș înseamnă că un prezbiter trebuie să fie acel fel de bărbat pe care nimeni nu îl suspectează de rele sau de imoralitate. Oamenii ar trebui să fie șocați să audă că un astfel de bărbat ar fi acuzat de asemenea fapte”.³

Desemnarea bărbaților fără reproș ca să fie prezbiteri va

³ Thabiti Anyabwile, *Finding Faithful Elders and Deacons* (Wheaton, IL: Crossway, 2012), p. 57.

contribui la încrederea congregației în liderii ei. Mai mult, liderii bisericii care sunt fără reproș păesc mărturia bisericii înaintea comunității, fiindcă, așa cum spunea Pavel, ei „trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului” (1 Tim. 3:7).

Cu stăpânire de sine. Conform profilului realizat de Pavel, prezbiterii trebuie să aibă stăpânire de sine, să fie oameni serioși, temperați și disciplinați. Autocontrolul este o roadă a Duhului Sfânt (Gal. 5:23) și un semn al vieții creștine. Pe scurt, un om plin de Duhul Sfânt este un om cu stăpânire de sine.

Interesant este că Pavel lansează în ambele liste un avertisment împotriva manifestării lipsei stăpânirii de sine: dependența de alcool. Beția distruge viețile și îi atrage pe oameni în alte păcate.

Cunosc un bărbat care s-a lăsat complet de orice consum de alcool când a devenit prezbiter. El dorea să fie fără reproș și un model pentru membrii bisericii care se luptau cu alcoolismul. Chiar dacă Scriptura nu le cere prezbiterilor să se abțină complet de la consumul de alcool, ei trebuie să manifeste capacitatea de lepădare de sine pe care acest frate a arătat-o.

Ascunzi cumva o dependență secretă de alcool, droguri, pornografie sau jocuri de noroc? Îți pierzi controlul la

mânie, atunci când cheltui bani, bârfești sau vorbești urât? Ai nevoie să amâni pentru o vreme umblarea după calitatea de prezbiter, ca să te poți dedica răstignirii unor păcate care au devenit obișnuință și cultivării stăpânirii de sine?

Blând. Există un faimos proverb în limba Swahili, care spune: „Când un elefant se luptă, iarba ajunge călcată în picioare”. În mod asemănător, când păstorii Bisericii sunt combativi și agresivi, oile ajung să fie rănite. Iată de ce Pavel l-a descris pe prezbiterul care se califică la această slujire drept „blând, nu gâlcevitor” (1 Tim. 3:3) și „nu încăpățânat, nici mânios” (Tit 1:7). Prezbiterii plini de ei, dominatori, certăreți, impulsivi, care pun presiune exagerată asupra altora, care sunt explozivi și pot deveni ușor violenți, îi zdrobesc pe membrii bisericii.

Dimpotrivă, prezbiterii trebuie să fie niște giganți blânzi. Blândețea nu este echivalentul slăbiciunii sau lașității. Prezbiterii evlavioși își exersează autoritatea cu blândețea unui păstor și cu sensibilitatea unui tată iubitor.

Priveam odată la televizor un program în care o broască țestoasă s-a furișat lângă un elefant care se aplecase să bea apă dintr-o baltă. Elefantul a privit în jos și, cu blândețe, a dat broasca la o parte cu piciorul său, așa încât să nu o zdrobească accidental pe biata reptilă. Am rămas uimit să văd acea masivă creatură îngrijindu-se în felul acela de o ființă firavă. Oamenii sunt la fel de uimiți când au parte de blândețe din partea unui

lider de biserică.

Ești blând sau conduci cu o mână de fier? Ești un împăciuitoare sau un aprinzător de focuri? Asculți bine sau vorbești peste alții, pentru a-ți exprima și impune opiniile? Este dificil să cântărești singur aceste lucruri. Fii suficient de curajos și întrebă-i pe câțiva membri serioși ai bisericii, așa încât ei să-ți ofere evaluări corecte.

Fără lăcomie. Prezbiterii nu trebuie să fie „lacomi de bani”. Petru spunea că prezbiterii trebuie să slujească „nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine” (1 Petru 5:2). Aceste cuvinte le dau o mustrare dureroasă acelor păstori care se folosesc de lucrările lor pentru a ajunge bogați și pentru a trăi pe picior mare. Păzește-te de păstori care tund oile.

Lăcomia nu este o problemă doar pentru păstori plătiți. Și prezbiterii laici care trăiesc pentru a face bani au dificultăți să investească timp și energie în purtarea de grijă a congregației. Uneori, prezbiterii laici lacomi îi manipulează pe membrii bisericilor cu donațiile lor. Ei pot controla bugetele bisericilor și pot direcționa fonduri către lucrări favorite. Ei evaluează sănătatea și succesul bisericii prin intermediul raportului lunar al casierului. Când oamenii iubitori de bani sunt cei ce conduc o biserică, cheltuirea banilor către ajutorarea celor săraci, către lucrarea de plantare de biserică și către evanghelizarea globală secătuieste. De ce să investim mult în cauze care nu îmbogățesc direct micul fief al prezbiterului lacom?

Cum te raportezi la bani? Îi iubești și trăiești pentru a-i acumula? Sau găsești plăcere să îi dăruiești bisericii locale, pentru răspândirea Evangheliei și ca să acoperi nevoile altora? Dăruiești o zecime sau chiar mai puțin, jertfindu-te doar simbolic? Vine dărnicia ta cu anumite condiții? Cercetează-te cu atenție, „căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Tim. 6:10).

Înainte de a trece mai departe, oprește-te pentru un moment și gândește-te la Isus. Atunci când liderii religioși L-au acuzat că lucrează cu puterea diavolului, aceste acuzații nu au putut să fie dovedite, pentru că El era fără reproș.

Atunci când Petru, cel care era gata să scoată sabia, I-a oferit ocazia să scape de cei ce voiau să-L prindă, El a rămas stăpân pe Sine, hotărât să împlinească ceea ce El și Tatăl plănuiseră cu privire la cruce. Când s-a întâlnit cu cei slabi, răniți și bolnavi, El a fost blând. Când diavolul I-a oferit împărățiile acestei lumi, El nu a fost lacom. În toate aceste momente, Isus acționa ca Păstorul oilor, Păstorul perfect de la Dumnezeu, dar El creiona în același timp un model de urmat pentru prezbitarii din bisericile de astăzi.

Poți predica Biblia

Pavel spune că un prezbiter trebuie să fie „în stare să-i învețe pe alții” (1 Tim. 3:2). Predicarea Bibliei este un aspect central pentru lucrarea de păstorie a prezbiterului. Vom explora mai mult abilitatea de a predica în capitolul 3.

Pentru moment, te îndemn doar să meditezi la acest subiect: „I-am învățat eu pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu, cu efecte notabile?”

De-a lungul anilor, prezbiterii bisericii noastre au discutat cu potențialii candidați la această slujire. Uneori, cineva mi-a sugerat un bărbat care fusese credincios și membru devotat al bisericii pentru mulți ani. Am vorbit despre caracterul lui evlavios și despre căsătoria lui fericită. Am enumerat lucrările și grupurile în care el a slujit și am arătat că acest bărbat dedicase sute de ore slujirii voluntare. Cu cât discutam mai mult, cu cât era mai evident că acest bărbat ar fi trebuit să se califice să fie prezbiter.

Apoi cineva a întrebat: „Poate să predice din Biblie?”

Cu siguranță că bărbatul în cauză ne-a învățat prin exemplul său evlavios. Dar nu la asta s-a referit Pavel când a cerut ca un prezbiter să fie capabil să predice. El se referea la comunicarea verbală roditoare a Evangheliei și a doctrinei biblice. Un prezbiter trebuie să „se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să-i înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:9).

Astfel, noi ne-am dat seama că fratele nu a predicat niciodată, nici măcar într-un grup mic, precum un grup de casă. Așa că am pus în așteptare desemnarea lui ca prezbiter și am explorat această problemă într-o conversație ulterioară.

Prezbiterii păstoresc turma asemenea lui Isus. După

cum Isus a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu cu autoritate, tot așa prezbiterii trebuie să se deosebească prin predicarea bună a Bibliei.

Îți conduci bine familia

Societatea americană trasează o linie de demarcație între spațiul public și cel privat, între viața profesională și cea de acasă. Noi evaluăm un lider în afaceri pe baza abilității lui de a crește profiturile și de a atinge țintele companiei, nu pe baza calității vieții sale personale. Lumea de acasă a liderului – copiii, căsătoria, viața sexuală – nu este treaba nimănui.

Dar, în familia lui Dumnezeu, viața de familie a prezbiterului contează într-o proporție covârșitoare. În fapt, căsătoria și viața de părinte acționează ca un teren de testare pentru calitatea de prezbiter. Gândește-te la următoarele trei modalități în care abilitățile de lider în familie ale unui bărbat îl califică pentru conducerea bisericii. Un prezbiter trebuie să fie:

Bărbatul unei singure femei. Majoritatea versiunilor Bibliei traduc cuvintele lui Pavel ca „bărbatul unei singure femei” (1 Tim. 3:2; Tit 1:6), dar unii o traduc ca „bărbatul cu o singură femeie”. Este dificil să știm cu precizie cum să interpretăm această expresie,⁴ dar cel puțin putem ști că ea ne transmite

⁴ Pare improbabil că fraza a avut ca scop să statueze o interdicție a poligamiei, întrucât opusul frazei, „să nu fi avut decât un bărbat”, este folosit apoi pentru a le descrie pe văduvele care se califică pentru donații din partea bisericii (1 Tim. 5:9) și este evident că nu a existat

ideea unui soț credincios, care onorează legământul sacru al căsătoriei.

Ai fost credincios soției tale din punct de vedere sexual? Frecventezi pagini de internet cu conținut pornografic? Ai divorțat până acum? Cum stau lucrurile între tine și soția ta în prezent? Nimeni nu are o căsătorie ca în povești, fără fricțiuni, dar atunci când căsătoria ta se prăbușește (sau mai rău) ori dacă ai avut în trecut eșecuri majore în căsătorie, ar trebui să vorbești cu câțiva prezbiteri și păstori înțelepți înainte de a căuta să fii tu însuși prezbiter. Felul în care tratezi problemele din căsnicie contează foarte mult, dacă vrei să îngrijești de Mireasa lui Hristos.

Dar se pune următoarea întrebare: Oare cerința ca un prezbiter să fie „bărbatul unei singure femei” îi descalifică pe frații necăsătoriți de la slujba de prezbiter? Având în vedere învățătura dată de Pavel în alte părți despre avantajele de a sluji ca necăsătorit, ca și propriul exemplu de a fi apostol necăsătorit (1 Cor. 7:7, 25-38), se pare că această calitate, în ea însăși, nu ar trebui să împiedice un bărbat de la slujirea de prezbiter. Totuși, dacă ești necăsătorit, întreabă-te următoarele: „Am o viață de puritate sexuală? Sunt fără reproș în relațiile mele cu persoane de sex opus?”

nicio practică a poliandriei în lumea greco-romană. Eliminând poligamia, fraza trebuie înțeleasă fie (1) literal, cu sensul de a nu fi fost vreodată recăsătorit, divorțat sau văduv; sau (2) figurat, poate cu sensul de a fi „soț credincios sau fidel”. Eu tind către cea de-a doua interpretare. Pentru o discuție mai detaliată, vedeți George Knight III, *The Pastoral Epistles: A Commentary on the Greek Text* (Grand Rapids: Eerdmans, 1992), p. 157–58.

Un tată eficient. Îndemânarea în cârmuire contează pentru prezbiteri. Aceștia trebuie să aibă abilități de conducere, după cum implică însăși titlul de „priveghetor”. Totuși, noi asociem în general ideea de management cu angajații și politicile, cu planurile strategice și financiare. Pavel avea în minte un alt fel de management: al copiilor și familiei.

Un prezbiter este unul care „să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” (1 Tim. 3:4-5).

Poți observa asemănările dintre a fi tată și a fi prezbiter? În ambele cazuri, un bărbat își asumă un rol de conducere. În ambele, el poartă responsabilitatea primară de a-i ajuta pe cei care sunt în grija lui să crească și să trăiască împreună în armonie. Atât calitatea de părinte cât și cea de prezbiter au de-a face cu călăuzirea oamenilor către maturitate, într-un context de comunitate. Înveți să păstorești familia lui Dumnezeu prin a păstori mai întâi propria familie.

Sunt copiii tăi bine crescuți sau nestăpâniți? Ți înveți copiii acasă din Cuvântul lui Dumnezeu și Evanghelie? Sau sunt copiii tăi exasperați fie de asprimea ta excesivă, fie de implicarea ta deficitară? Este atmosfera din casa ta predominant hrănitoare și ordonată, sau este una toxică și haotică?

Dar îi exclude cumva acest text pe frații care nu au co-

pii? Nu, în principiu nu. Cu toate acestea, dacă un bărbat căsătorit refuză să aibă copii pentru a se bucura de un anumit stil de viață, așa încât copiii să nu-i stea în cale, ar trebui să fim îngrijorați. L-a oprit dragostea față de lume să asculte de acea poruncă elementară a căsătoriei: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul” (Gen. 1:28)?

Însă dacă un bărbat nu are copii din rațiuni care sunt dincolo de controlul lui, el ar trebui să poată să-și demonstreze rodnicia în facerea de ucenici. Iată care este principiul: desemnați-i ca păstori pe bărbații deja implicați în păstorie eficientă.

Ospitalier. Pavel a poruncit de două ori ca prezbiterii să fie ospitalieri.

Ospitalitatea poate să exemplifice blândețe, compasiune și grijă pentru cei aflați în nevoie, pentru cei pierduți și singuri, toate fiind calități potrivite unui prezbiter. Dar ospitalitatea mai face ceva: ea le permite altora să vadă familia ta în acțiune.

Ce văd alții când vin în vizită la cină, în familia ta? Evident, ei nu vor vedea o familie perfectă.

Dar pot să vadă oaspeții tăi căldura și respectul reciproc în tonurile și semnalele nonverbale dintre tine și soția ta? Dar dintre tine și copiii tăi? Îi văd ei pe copii ascultându-te și pe tine răspunzând potrivit, dacă ei sunt neascultători? Dacă familia ta ar fi o biserică, ar dori oaspeții tăi să revină?

Ești bărbat

Deja ar trebui să fie evident acest lucru, dar dă-mi voie să spun aceasta cu claritate: Dumnezeu a chemat bărbații, și doar bărbații, să fie prezbiterii bisericii.⁵ Gândește-te la următoarele câteva observații:

- Așa cum am văzut, Pavel a spus de două ori, în contexte diferite, că un prezbiter trebuie să fie bărbatul unei singure femei.
- Imediat înainte de a discuta despre prezbiteri, Pavel a spus: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere” (1 Tim. 2:12). Având în vedere contextul imediat, acest verset trebuie aplicat cel puțin rolului de prezbiter, care este definit în esență prin predicare și exercitarea autorității.
- Pavel a legat conducerea bisericii de conducerea unei familii. Așa cum Dumnezeu i-a chemat pe bărbați să conducă în căsătorie și în a fi părinți (Efes. 5:22-6:4), tot așa Dumnezeu i-a chemat pe bărbați să conducă în familia Lui, Biserica.

Înseamnă aceasta că femeile nu pot da niciodată învățatură și nu pot păstori, nu pot confrunța păcatul sau nu pot să fie model de evlavie? Evident că nu. Probabil că poți să te

⁵ Știu că acesta este un subiect fierbinte și intens contestat și, din nefericire, nu pot să enumăr aici decât câteva dintre argumentele care îmi susțin punctul de vedere. Pentru o analiză aprofundată a pasajelor și aspectelor relevante, vedeți Wayne Grudem, *Evangelical Feminism and Biblical Truth: An Analysis of More than 100 Disputed Questions* (Colorado Springs, CO: Multnomah, 2004).

gândești la femei evlavioase de care Dumnezeu s-a folosit pentru a te păstori și modela când erai copil, cum a fost cazul meu. Dar calitatea de prezbiter este mai mult decât un dar sau o slujire. Termenul *prezbiter* descrie o funcție specifică, un rol rânduit divin, o poziție distinctă în cadrul structurii organizaționale a unei biserici locale, la fel cum calitatea de tată este o poziție distinctă, rânduită divin în familie. La fel ca în cazul rolului de tată, Dumnezeu i-a chemat în mod suveran pe bărbații calificați la rolul de prezbiter.

Ești un credincios stabil

Pavel a vorbit împotriva desemnării unor creștini de curând convertiți pentru slujirea ca prezbiter: „Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului” (1 Tim. 3:6).

Uneori, credincioșii convertiți de curând ne uimesc prin entuziasmul lor spiritual, prin transformările rapide și spiritul lor evanghelistic fără teamă. Dar nu te grăbi să-l pui prezbiter pe acel proaspăt credincios plin de energie. El are înaintea lui mult de crescut și de testat. Termenul *prezbiter* implică înțelepciune și experiență, lucruri care îi lipsesc unui nou credincios.

Dacă ești convertit de curând, concentrează-te pe adâncirea rădăcinilor tale în Hristos. Păzește-te de mândrie spirituală. În fapt, hai să facem un pas înapoi: fii sigur că ești convertit cu adevărat. Nu te baza pe presupuneri! Te-ai pocăit de

păcatele tale și ți-ai pus credința în Hristos, ca să te ierte? Crezi că doar moartea și învierea lui Isus te pot salva de la Iad și să te împace cu Dumnezeu? Ești născut din nou? Nimic nu ruinează mai repede bisericile precum instalarea la conducerea lor a păstorilor și prezbiterilor neconvertiți. Cum poate cineva să slujească în calitate de păstor sub autoritatea lui Isus și să reflecte caracterul lui Isus, dacă el nu este nici măcar creștin?

Biserica noastră își alege prezbiterii cu ocazia întâlnirii anuale a membrilor. La acea întâlnire, noi le cerem prezbiterilor nominalizați să își spună mărturia felului în care au ajuns să se pocăiască și să creadă în Isus. Acești candidați sunt adesea oameni cunoscuți de ani de zile și care au slujit anterior chiar ca prezbiteri. Dar biserica vrea să îi audă pe acești bărbați mărturisindu-și iarăși credința în Isus. Nu sunt sigur când a început biserica noastră să practice așa ceva, dar sper că nu se va opri niciodată.

EȘTI TU ACELA?

Vreau să îți cer chiar acum să faci ceva. Înainte de a trece la capitolul următor, vreau să citești pasajul din 1 Timotei 3:1-7. Citește-l cu voce tare. Vorbesc serios. Mergi undeva într-un spațiu privat, dacă este nevoie, și citește cu voce tare aceste versete:

„Adevărat este cuvântul acesta: ‚Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun’. Dar trebuie ca episcopul (Sau: privighetor.) să fie fără prihană, bărbatul unei

singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătauș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului” (1 Tim. 3:1-7).

Aceasta este ceea ce un bărbat mi-a cerut să fac atunci când am fost cercetat în vederea ordinării la lucrarea pastorală. Așa că mi-am deschis Biblia și am citit 1 Timotei 3:1-7 cu voce tare în fața aceluia bărbat și a celorlalți din acea încăpere. Când am încheiat de citit, bărbatul acela mi-a spus: „Mulțumesc că ai citit. Am o singură întrebare pentru tine. Te vezi descris aici?” Apoi s-a așezat. Trebuie să ne asemănăm cu Isus, dacă vrem să conducem bisericile Lui, iar Isus întruchipează toate aceste trăsături de caracter. Oile ar trebui să detecteze semne puternice ale Marelui Păstor în viețile și în caracterul celor care vor să fie păstori sub autoritatea Lui. Așa că pot să te întreb și eu, pe baza descrierii făcute unui prezbiter, pe care tocmai ai citit-o: „Ești tu acela descris în textul biblic?”

2

MIROS DE OI

„Această biserică este ca afacerea ta, tu ai slujbă de vânzător, iar Dumnezeu este produsul”, spunea un nou venit stând în foaierul bisericii, după serviciul de închinare. (Aș vrea să țin un jurnal al tuturor conversațiilor ciudate pe care le-am avut în foaierul bisericii, după predică!)

„Nu, nu tocmai”, am replicat eu.

Bărbatul acela încerca să rezume ce înțelegea el despre biserică, pe baza experienței lui. El părea că se pricepe la afaceri și vânzări, așa că a încercat să înțeleagă biserica prin prisma a ceea ce știa el.

Din nefericire, nou-veniții în biserică nu sunt singurii care fac această greșală. Păstorii, prezbiterii și membrii înțeleg adesea greșit biserica, privind-o prin lentilele afacerilor sau a organizațiilor. Este drept că bisericile comportă aspecte care seamănă cu niște afaceri. Ele folosesc contabili și bugete, au angajați și politici de personal, dețin clădiri și proprietăți pe care trebuie să le asigure, au diagrame și ținte de lucrare, au comitete și statute. Acestea sunt părți ale vieții de congregație și trebuie

gestionate bine, spre gloria lui Dumnezeu. O biserică locală este un organism bine rânduist.

Problema apare când aceste elemente asemănătoare afacerilor devin parte dintr-un model cuprinzător de afaceri aplicat congregației, ignorând învățătura biblică. El pare ceva de genul:

- Păstorul = președinte/director executiv;
- Personalul = vicepreședinți;
- Membrii = acționari sau cumpărători fideli;
- Vizitatorii = potențiali clienți.

Dar rolul prezbiterilor, unde este?

- Prezbiteri = comitetul de coordonare.

În acest model, slujba prezbiterilor este asemănătoare celeia a membrilor unui comitet de coordonare. Ei îl angajează pe păstor să facă și să conducă lucrarea de slujire. Prezbiterii se întâlnesc apoi la ședințele de comitet pentru a evalua lucrarea, pentru a supraveghea cheltuirea banilor și pentru a adopta diferite politici. Păstorii vin cu noi inițiative, iar prezbiterii le aprobă sau le resping. Păstorii lucrează, iar prezbiterii coordonează.

Totuși, acest model de conducere prin prezbiteri eșuează să integreze un adevăr biblic fundamental: prezbiterii sunt și ei păstori.

PREZBITER = PĂSTOR

Cândva în decursul timpului, am făcut diferența între păstori și prezbiteri, între lucrătorii plătiți și cei voluntari. Dar Noul Testament nu face o astfel de deosebire.

Așadar, ce este un păstor? Cuvântul din limba greacă, *poimen*, are sensul de „păstor”. *Poimen* poate să se refere la un cioban, în sens literal, ca aceia de pe câmpiile din relatarea lui Luca despre primul Crăciun. Totuși, termenul *poimen* face referire mult mai adesea la Isus, Bunul nostru Păstor.

Mai există și un verb înrudit, *poimaino*, care are sensul de „a păstori” sau „a îngriji de o turmă”. Așadar, un păstor este ca un cioban, iar păstorirea are sensul de îngrijire a unei turme. De aceea, nu este de mirare să vedem că termenul „pastor”, care vine din cuvântul latin *pastor*, înseamnă... *păstor!*

Această parte este foarte importantă: Noul Testament aplică aceste substantive și verbe asociate cu „păstorul” deopotrivă imaginii mai largi a păstoririi, a descrierii prezbiterilor și a lucrării lor. Priviți cu atenție la următoarele versete, în care am subliniat acele locuri unde termenii *poimaino* și *poimen* sunt traduși în limba noastră. Pavel îi avertizează pe prezbiterii din biserica din Efes în felul următor:

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (F.A. 20:28).

În mod asemănător, Petru scrie:

„Îi sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5:1-4).

Cuvintele lui Petru sună foarte asemănător celor ale lui Isus de după Înviere: „Paște mielușeii Mei” și „Paște oile Mele” (Ioan 21:15-16).

Cum rămâne cu slujitorii pe care Isus i-a dat ca daruri Bisericii Sale? Pavel enumeră apostoli, profeți, evangheliști și apoi „păstori” și „învățători” (Efes. 4:12). Gramatica limbii grecești face clar că termenii „păstor” și „învățător” sunt împreună, descriind un singur rol sau o singură poziție. Așadar, păstoriile bisericii sunt în același timp învățătorii ei. Și, așa cum am văzut deja, predicarea se află în centrul slujirii ca prezbiter.

ÎN REALITATE

Un prieten care a slujit ca prezbiter laic mi-a spus cândva că „unul dintre cele mai dificile lucruri în legătură cu slujba de prezbiter a fost să cred că eram în realitate păstor”. Dar Biblia n-ar putea fi mai clară în acest aspect. Dacă ești

prezbiter în biserica ta, ești un păstor în adevăratul sens al cuvântului, la fel ca păstorul plătit.

Poate că încă ai îndoieli. Nu există diferențe între acei tipi „speciali” care slujesc ca păstori plătiți pentru munca lor și acei bărbați „obișnuiți” care au alte slujbe, dar care își dedică timp voluntar slujind ca prezbiteri? Da, există diferențe. De exemplu, păstorii plătiți au adesea mai multă educație teologică formală, la un seminar, mai mult timp pentru a sluji turma de-a lungul săptămânii și astfel mai multă experiență în păstorie, în lucrarea bisericii și în predicare. De asemenea, este posibil – deși nu este obligatoriu în toate cazurile – ca păstorii plătiți să aibă daruri mai exersate în grija pastorală sau în predicare, motiv pentru care bisericile îi angajează să slujească cu normă întreagă.

Dar doar pentru că un păstor plătit poate fi mai disponibil, poate avea mai multă educație sau mai multe daruri, nu înseamnă obligatoriu – sau biblic – că un prezbiter laic este cu ceva mai prejos decât un păstor plătit. Pompierii voluntari înfruntă aceleași flăcări ca și cei plătiți, iar prezbiterii voluntari se confruntă cu aceleași provocări ale păstoririi ca și cei plătiți. Prezbiterii laici pot să îi onoreze pe păstorii de profesie ca „primii între egali”⁶, dar ei rămân egali acestora.

⁶ Pentru o analiză utilă a acestui concept, vedeți Alexander Strauch, *Biblical Eldership: An Urgent Call to Restore Biblical Church Leadership* (Littleton, CO: Lewis and Roth, 1995), p. 45–50. Traducerea în limba română este disponibilă la Editura MAGNA GRATIA – www.magnagratia.org.

UN MODEL REVOLUȚIONAR

În lumina tuturor acestor lucruri, dacă ar fi să sumari-
zăm descrierea lucrării unui prezbiter, am putea spune sim-
plu – „păstoria turmei”. Dacă ar fi să îți minte un singur
lucru din această carte, atunci acela este că prezbiterii sunt
păstori, iar esența slujbei lor este să îngrijească de membrii bi-
sericii așa cum ciobanii îngrijesc de oile lor. Ca să fiu mai pre-
cis, prezbiterii sunt păstori aflați sub autoritatea lui Hristos,
care Îl slujesc pe Bunul Păstor prin a conduce oile Lui. Așa-
dar, ce anume presupune „păstoria”? Cum arată ea în prac-
tică? Următoarele capitole vor analiza diferitele dimensiuni
ale slujbei păstoririi. Vom vorbi despre chestiuni precum pre-
dicarea, conducerea și rugăciunea. Dar, înainte de a trece la
dimensiunile practice ale slujbei de păstorie, trebuie să inves-
tigăm două implicații fundamentale ale modelului prezbite-
rului-păstor. Conștientizând cu adevărat că prezbiterii sunt
păstori, nu doar niște coordonatori ai organizațiilor non-pro-
fit, putem ajunge să revoluționăm lucrarea noastră de prezbite-
teri în cel puțin două modalități majore.

MIROS DE OI

Prima implicație revoluționară a modelului prezbiter-
păstor este că prezbiterii sunt chemați să se implice în relații
cu membrii bisericii.

Oprește-te pentru o clipă și imaginează-ți un cioban.
Poate că ai văzut unul muncind la țară, în persoană sau într-

un film. Poate că n-ai văzut niciodată un cioban, dar ai citit suficient în Biblie ca să-ți creionezi o imagine în mintea ta. Ce vezi acolo? Ai putea să-ți imaginezi un țăran la ferma lui, conducându-și turma pe o pajiște verde. Poate că îți închipui un beduin cu robă, dând roată turmei cu un baston în mână, încercând să conducă un miel în staul. Sau poate că vei recita Psalmul 23 și îți închipui un păstor veghind asupra oilor sale care stau așezate pe pășunile verzi, adăpându-se din apele line.

Orice îți vei imagina, probabil că în mintea ta va exista cel puțin o trăsătură comună cu ceea ce ne imaginăm în mod obișnuit. În toate acestea, păstorul se găsește printre oile lui. El nu este plecat altundeva. El umblă în mijlocul oilor, atingându-le și vorbindu-le. El le cunoaște, pentru că trăiește printre ele. Drept rezultat, el ajunge chiar să miroasă ca oile.

Poate că, în loc să îți imaginezi ciobani în carne și oase, te gândești la Domnul Isus. În Evangheliile, Îl descoperim pe Isus fiind constant printre oameni. Cu excepția perioadelor de rugăciune personală, se pare că Isus a petrecut tot timpul Său în compania ucenicilor, ca și în mijlocul oamenilor. Oriunde a mers, El i-a atins, i-a învățat și i-a pregătit pe oameni. Bunul Păstor nu doar Și-a dat viața pentru oi, ci El Și-a și petrecut viața cu ele.

Așa cum ciobanii trăiesc printre turmele lor și își cunosc oile, și așa cum Isus a investit timp în relația cu ucenicii Lui, tot așa prezbiterii își petrec viețile alături de membrii bisericii.

Ei îi văd pe oameni ca fiind lucrarea lor. Următoarele capitole analizează diferitele componente ale lucrării de prezbiter, dar toate pleacă de la prezumția că prezbiterii trăiesc în proximitatea relațională a fraților și surorilor lor.

Haideți să luăm aici un exemplu: ospitalitatea. Așa cum am văzut în capitolul anterior, ambele liste de trăsături ale prezbiterului, din epistolele lui Pavel, cer ca un bărbat care își dorește acest rol să fie ospitalier. De unde provine această subliniere a ospitalității? Ospitalitatea nu doar că dezvăluie inima generoasă și atitudinea de slujitor, dar ea demonstrează în același timp că cel ce aspiră la calitatea de prezbiter dorește să fie alături de oameni și caută modalități de a le spune bun venit oamenilor în viața sa. Un bărbat ospitalier va dori să trăiască printre oameni, dacă biserica îl desemnează prezbiter.

Prin contrast, prezbiterii care funcționează într-un model de tipul prezbiter-coordonator nu au nevoie să trăiască printre oameni. Ei pot să participe la întâlnirile lunare, să ia parte la dezbaterile comitetului, să voteze și apoi să meargă acasă cu simțul că s-au achitat de responsabilitățile lor. Atunci când acest model predomină, prezbiterii nu trebuie să-și murdărească mâinile luptându-se pentru a descoperi ce să îi spună unui membru descurajat după 14 luni de șomaj, unui frate care se luptă cu ispita de a reveni la consumul de heroină sau unei surori care s-a implicat într-o relație serioasă cu un bărbat necredincios, și care nu vede vreo problemă în acest sens. Ei gândesc cam așa: „N-am angajat noi un păstor

care să se ocupe de toate aceste probleme?”

Ai putea cu adevărat să-ți fi imaginat un păstor având aceste responsabilități, dar, dacă ești un prezbiter laic, este timpul să îți faci loc printre oi, alături de personalul plătit, și să te achiți de slujba pastorală cu propriile mâini și cu toată inima.

AI ALES OMUL GREȘIT PENTRU ACEASTĂ SLUJBĂ!

Sună intimidant acest fel de lucrare cu oamenii? Poate că te gândești: „Nu mă pricep la lucrul cu oamenii. Stau mai bine la cifre, computere sau echipamente electrice. Sunt un introvertit. Am făcut un test de personalitate care a dovedit asta. Ca să fiu cinstit, sunt un tip destul de ciudat”.

Nu trebuie să fii un extrovertit sau inima unei petreceri pentru a crea legături cu membrii bisericii tale. Doar trebuie să îi iubești. Ia inițiativa să deschizi o conversație înainte de serviciul bisericii cu acea văduvă tăcută și bătrână, să inviți un cuplu cu probleme să ia cina cu tine sau să începi un studiu biblic și să îi inviți la el pe cei mai retrași membri ai bisericii. Oamenii deosebesc dragostea adevărată și grija reală atunci când o văd, chiar dacă vine împachetată într-un fel timid și imperfect. Dragostea înlătură tot felul de obstacole.

Poate că ai o altă ezitare când vine vorba de lucrarea pastorală între membrii bisericii. Poate că te temi că te vei îngropa

în problemele oamenilor și că, încercând să îi ajuți, nu vei face altceva decât să le înrăutățești situația.

Nu trebuie să ai o diplomă în consiliere sau educație la seminarul teologic. Cine ești tu să te apuci să joci rolul de păstor?

Ca să fiu clar, nu vreau să sugerez că oricine își dorește să fie prezbiter se și califică. Ceea ce vreau să spun este că bărbații calificați n-ar trebui să se considere în mod necesar incapabili ca urmare a temerii că nu ar putea să rezolve problemele și luptele din viețile oamenilor.

Iată mai jos, pe scurt, câteva gânduri despre grija pentru oamenii care se confruntă cu probleme uriașe:

- Dumnezeu a rânduit prezbiteri în Cuvântul Său, și El știe ce face.
- Isus poate lucra prin tine.
- Păstorirea nu are în primul rând de-a face cu rezolvarea problemelor oamenilor, și voi detalia acest lucru un pic mai târziu.
- Este posibil să ai mai multă înțelepciune biblică de împărtășit decât îți imaginezi.
- Poți întotdeauna să ceri ajutor de la Isus și de la alții.

CUM SĂ FACI TRANZIȚIA, PUȚIN CÂTE PUȚIN

În urmă cu vreo 30 de ani, biserica baptistă în care slujeam a chemat un credincios prezbiterian să le fie păstor senior.

Era o persoană cu un dar de predicare expozitivă care atrăgea mulți oameni și afectase deja viețile multor oameni cu Evanghelia. Dar el a făcut altceva care a continuat să binecuvânteze biserica noastră ani la rând, chiar și după plecarea sa: a convins congregația să adopte un model de conducere prin prezbiteri.

Până în momentul când am venit în acea biserică, ea avea prezbiteri deja de peste 10 ani. Dar, pe măsură ce am studiat mai serios modelul biblic de conducere prin prezbiteri, a devenit evident faptul că noi, prezbiterii, eram neechilibrați. Foloseam majoritatea energiei noastre acționând ca niște coordonatori ai unei organizații și foarte puțin timp păstorind oameni. Așa că am început, puțin câte puțin, să ne îndreptăm tot mai multă atenție către păstorire. Încă avem întâlnirile noastre lunare, și facem și astăzi lucruri care țin de slujirea de coordonare. Trebuie să spun că aceasta este o componentă a rolului de prezbiter și a vieții de biserică. Dar am încercat și să investim mai mult timp alături de membrii bisericii.

De exemplu, în urmă cu mai mult de un an, am împărțit între prezbiteri lista noastră crescândă de membri și ne-am stabilit obiectivul de a petrece timp cu fiecare membru de pe listă, cel puțin odată de-a lungul anului. A fost un pas mic, aproape ca un remediu, dar chiar și acel pas mic a adus roade imediate. Membrii nu doar că au răspuns cu apreciere, ci au și devenit mai dornici să-și deschidă viețile față de prezbiteri. Prezbiterii au văzut că acest fel de lucrare pastorală este pro-

vocatoare, dar că aduce și multă răsplată. În plus, eu am răsuflat ușurat văzând că am o echipă mai mare care să mă ajute să port greutatea slujirii unei congregații în creștere.

Încă avem o cale lungă înaintea noastră, dar prezbiterii noștri miros tot mai mult ca oile.

CARE ESTE OBIECTIVUL?

Haideți să recapitulăm: prezbiterii sunt păstori. Metafora păstoririi poartă în ea implicații importante pentru lucrarea prezbiterilor. În primul rând, ea sugerează că lucrarea prezbiterilor are loc în primul rând în relațiile acestora cu membrii bisericii. Slujba de prezbiter are mai mult de-a face cu oamenii decât cu programele.

Însă metafora păstoririi nu ne spune doar care este locul în care prezbiterul își desfășoară slujba – anume relațiile – ci ea ne spune și motivul acesteia. De ce să petreacă prezbiterii timp cu membrii bisericii și să-și deschidă viețile reciproc? Ce încearcă ei să obțină? Este obiectivul pe care îl au în vedere doar acela de a-i conferi bisericii aspectul unei comunități mai prietenoase, ca o familie?

Iată care este cea de-a doua implicație revoluționară pentru modelul păstoririi: prezbiterii slujesc cu scopul de a-i crește pe membrii bisericii către maturitatea creștină.

Imaginează-ți-l din nou pe păstorul tău. Gândește-te la

el cum își face zilnic treaba printre oi: hrănind turma, conducând oile de-a lungul văii, protejându-le de animale sălbatice, îngrijindu-se de piciorul infectat al uneia sau căutând vreun miel rătăcit. De ce face păstorul aceste lucruri? Care este scopul sau obiectivul lui? Scopul este să crească oile către maturitate. Păstorul trudește zi după zi pentru ca oile să fie sănătoase, mature, care se înmulțesc.

Nu au oare prezbiterii același obiectiv? Prezbiterii lucrează din greu în relație cu membrii bisericii pentru a-i ajuta să crească în Isus. Ei predică, se roagă și slujesc așa încât frații și surorile lor să Îl cunoască tot mai mult pe Isus, să Îl asculte cu mai multă credințioșie și să reflecte mai clar caracterul Lui, atât la nivel individual, cât și ca familie a bisericii. Mai mult, credințioșii sănătoși și maturi se multiplică spiritual atunci când le împărtășesc Evanghelia altora și îi ajută pe alții să crească în Hristos. Pavel vorbește explicit despre maturitate ca fiind obiectivul lucrării pastorale:

„Și El i-a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4:11-13).

Atunci când prezbiterii își împlinesc bine slujba, credințioșii „nu mai sunt copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură” (Efes. 4:14-15). Prezbiterii ar

trebui să se străduiască să spună ca și Pavel: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus” (Col. 1:28).

CUM SĂ CONDUCI MAȘINA

Pune din nou în contrast această mentalitate de păstorie cu modelul prezbiterului ca un coordonator. Atunci când prezbiterii se consideră în primul rând asemenea membrilor unui comitet de coordonare, ei cred că scopul lor ar fi să conducă elementele organizaționale ale bisericii. De aceea, „succesul” va însemna cel mai probabil să mențină pe plus bilanțul contabil al bisericii, să întrețină bine clădirile bisericii, să asigure o bună sponsorizare și o bună participare la programele și evenimentele bisericii. Prezbiterii coordonatori sunt ispitiți să exagereze focalizându-se pe conducerea mașinării în detrimentul maturizării membrilor.

Am observat deja că infrastructura organizațională a unei biserici – bugetele, procesele, programele, dotările, personalul – contează. Administrarea eficientă este o lucrare și un dar spiritual în ea însăși, care îi slujește întregului trup și îi eliberează pe prezbiteri pentru slujba păstoririi. O gândire mai atentă cu privire la organizare le-a dat putere lui Moise în Vechiul Testament și apostolilor în Noul Testament să își împlinescă chemarea, iar poporul lui Dumnezeu a fost binecuvântat ca rezultat al acestui lucru (Exod 18:13-27; F.A. 6:1-

7). Chiar ca păstori relaționali, prezbiterii poartă o responsabilitate generală de supraveghere a infrastructurii organizaționale a bisericii.

Dar iată care este cheia: organizația trebuie să slujească întotdeauna organismului. Programele și procesele nu sunt decât cel mult instrumente pentru împlinirea misiunii de maturizare reciprocă în Hristos. Experiența îmi spune ca prezbiterii gravitează mai degrabă către mașinarie decât către membri, mai degrabă către araci decât către viță,⁷ dedicând mai multă discuție și efort perfecționării aspectelor logistice decât să trudească la maturizarea oamenilor. Nu îmi este încă suficient de clar de ce se petrece acest lucru. O cauză poate fi că programele și politicile sunt lucruri mai ușor de gestionat, care pot fi planificate și îndeplinite, în timp ce lucrarea de a-i ajuta pe oameni să crească în Hristos este grea, neliniară și adeseori lentă. În fapt, păstorirea oamenilor este o sarcină de care nu ne vom achita niciodată pe deplin în această viață, și pe care nu o putem controla.

Prezbiterii trebuie să se împotrivescă înclinației de a fi niște simpli manageri ai organizației, și trebuie să se străduiască să păstreze busola congregației îndreptată mereu către maturizarea în Isus. Pentru a ajuta în acest lucru, pune pe agenda discuțiilor, la următoarea întâlnire a prezbiterilor, o

⁷ Colin Marshall și Tony Payne, *The Trellis and the Vine: The Ministry Mind-Shift That Changes Everything* (Kingsford, NSW, Australia: Matthias Media, 2009).

întrebare sau două de felul următor:

- În ce modalități Îl reflectă cel mai bine congregația noastră pe Isus? În ce fel nu Îl reprezentăm noi?
- Există conflicte nesoluționate în biserică, în care noi, prezbiterii, am putea încerca să facilităm reconcilierea?
- Știm de membri care au căzut în păcate grave sau pur și simplu s-au rătăcit de la părtășia regulată a bisericii? Cine vorbește cu ei?
- Ce cărți biblice sau doctrine teologice au nevoie membrilor noștri să studieze în anul care ne stă înaintea? De ce?
- Știu membrii bisericii noastre cum să-i evanghelizeze și ucenicizeze pe alții? Fac ei aceste lucruri în practică?
- Suntem noi o biserică ce se roagă?

DÂND ȘTAFETA MAI DEPARTE

Atunci când Isus S-a înălțat la Cer, El le-a dat ucenicilor Lui aceste ultime instrucțiuni:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20).

Isus le-a spus ucenicilor Lui să facă ceea ce El făcuse cu

ei de-a lungul celor câțiva ani de până atunci. El Își adunase ucenicii, îi pusese deoparte, și i-a făcut să crească, învățându-i poruncile Lui. Bunul Păstor nu doar că Și-a dat viața pentru oile Sale, dar El a și trăit printre ele și le-a transformat. Isus a făcut ucenici: oameni care L-au iubit, L-au ascultat și le-au vorbit altora despre El.

Acum, Isus avea să-Și trimită acești ucenici să facă alți ucenici. Apostolii aveau să preia ștafeta de păstor de la Isus și să cheme mai mulți ucenici ai lui Hristos, să îi adune în biserici și să îi ajute să crească, prin învățare.

După ce apostolii au înființat acele congregații locale de ucenici, au dat mai departe ștafeta păstoririi relaționale, care are ca obiectiv maturizarea ucenicilor. Cui i-au dat ei această ștafetă?

Prezbiterilor din biserici.

3

SLUJEȘTE-LE OAMENILOR

Mă gândesc că prezbiterii erau în stare de șoc.

Eram adunați la tabăra anuală a prezbiterilor ca să discutăm obiectivele pentru anul următor și să ne gândim iarăși la descrierea biblică a slujbei noastre. Atunci când subiectul predicării s-a ivit, am lansat o provocare: „Cândva în acest an, aș vrea ca doi prezbiteri să predice în decursul serviciilor de duminică dimineață”.

Deși prezbiterii laici predică în anumite congregații, biserica noastră întotdeauna rezervase mesajele de duminică dimineața pentru păstorii plătiți. Predicarea de către prezbiterii laici era doar pentru situațiile de urgență. Așa că nu m-a surprins să văd că prezbiterii au răspuns provocării mele cu niște ochi larg deschiși și cu niște zâmbete ciudate. Dar eu nu încercam să mă joc cu extravaganta. Voiam să îi conving și să îi îndrept către chemarea lor biblică de a predica Scriptura. Dacă prezbiterii păstoresc turma lui Isus, atunci responsabilitatea lor de bază este să hrănească sufletele membrilor bisericii din Scriptură.

Fără hrană, oile slăbesc și mor, iar fără nutriție regulată

prin învățare biblică, creștinii ajung la înfometare spirituală.

Poate că, mai mult decât orice altă responsabilitate, predicarea îi separă pe prezbiteri de mulțimea membrilor bisericii locale. Am văzut în Capitolul 1 că prezbiterii care se califică trebuie să fie capabili să dea învățătura (1 Tim. 3:2). Merită să observăm că listele de cerințe pentru prezbiteri și diaconi elaborate de Pavel în 1 Timotei 3 sunt relativ asemănătoare, cu excepția unei diferențe notabile: prezbiterii trebuie să fie capabili să predice Cuvântul, în timp ce diaconii nu au o astfel de cerință. Atât prezbiterii cât și diaconii trebuie să aibă un caracter cristic, dar numai prezbiterii trebuie să demonstreze îndemânare în explicarea și aplicarea Bibliei.

În Capitolul 2, am meditat asupra adevărului că prezbiterii sunt păstori. Atunci când Pavel enumeră diferitele slujiri dăruite bisericii de către Domnul Isus, el alătură păstorirea predicării: „El i-a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători” (Efes. 4:11).

Observați două lucruri: în primul rând, că toți acești ucenici care joacă un rol, comunică Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolii au fost martori oculari, care au propovăduit și pus în Scriptură cuvintele și faptele lui Isus. Prorocii au transmis direct cuvintele Domnului. Evangheliștii au propovăduit Evanghelia. În mod asemănător, păstori au rolul de învățători în bisericile locale. Aceasta ne conduce la a doua observație: cuvintele „păstor” și „învățător” din versetul 11

merg împreună. În limba greacă, un articol hotărât se aplică ambelor substantive, arătând că cele două substantive sunt alăturate, influențându-se reciproc. Așadar, „păstor” și „învățător” nu se referă la două roluri, ci la unul singur, acela de „păstor-învățător”.

DUMNEZEU STĂPÂNEȘTE PRIN CUVÂNTUL SĂU

Faptul că Dumnezeu le cere prezbiterilor să învețe poporul Lui n-ar trebui să ne surprindă. Dumnezeu stăpânește peste poporul Său prin Cuvântul Lui, așa încât liderii poporului lui Dumnezeu au avut întotdeauna responsabilitatea de a le comunica acestora Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a dat făgăduințele Sale lui Avraam, Isaac și Iacov, care, la rândul lor, și-au condus familiile să se încreadă în acele făgăduințe și să asculte de Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat apoi lui Moise cuvintele legământului, care i-a învățat pe cei din Israel (Deut. 4:1). Moise le-a poruncit taților din Israel să-și păstorească copiii, învățându-i Legea (Deut. 4:9; 6:4-25), o poruncă repetată taților credincioși din Biserică (Efes. 6:4). Preoții din Israel nu doar aduceau jertfe, ci ei îi și învățau pe oameni poruncile lui Dumnezeu (Lev. 10:10-11; 2 Cron. 15:3; 17:7-9). Dumnezeu Și-a călăuzit și corectat poporul trimițând profeți care au spus: „Așa vorbește Domnul”. Până și împăratul Israelului trebuia să fie un elev silitor al Legii lui Dumnezeu (Deut. 17:18-20).

Apoi a venit Isus. Bunul nostru Păstor a fost în primul rând un mare predicator. Atunci când a văzut mulțimile, „I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor”. Dar ce a făcut El pentru a satisface nevoia lor de a avea un păstor? „A început să-i învețe multe lucruri” (Marcu 6:34). Cele patru Evangheliile sunt pline de pilde, interpretări, îndemnuri și dialoguri ale lui Isus. Domnul Isus este Cuvântul întrupat (Ioan 1:1, 14), care a împlinit toate cuvintele Vechiului Testament (Matei 5:17; Luca 24:25-27, 44-47) și care a revărsat Cuvântul lui Dumnezeu de-a lungul lucrării Sale publice.

După învierea Sa, Isus a dat mai departe învățătura Sa apostolilor, împreună cu lucrarea de propovăduire (Matei 28:19-20). Așa cum învățătura lui Isus umple Evangheliile, tot așa învățătura apostolilor umple Faptele Apostolilor și epistolele. Și așa cum apostolii au făcut ucenici prin predicarea și adunarea acelor ucenici în biserici locale, ei au rânduit prezbiteri în fiecare biserică și le-au încredințat învățătura apostolică (F.A. 14:23).

Fă o pauză pentru a te minuna de acest lucru. Isus este viu. El domnește în ceruri și stăpânește peste biserica ta. Iar El exercită acea autoritate împărătească în biserica ta prin Scriptură. Supușii lui Isus Îl ascultă astăzi ascultând de această Scriptură.

Așa că, dacă ești prezbiter, atunci când predici Cuvântul cu credincioșie, Isus lucrează suveran în supușii Lui prin

învățătura pe care tu o dai.

PARTICIPAREA ÎN ÎNVĂȚARE

Ce înseamnă asta pentru un prezbiter, practic vorbind? Care sunt implicațiile detaliilor din slujirea unui prezbiter? Eu cred că avem de-a face esențialmente cu două implicații. Prima ar trebui să fie evidentă: prezbiterii trebuie să participe la lucrarea de dare a învățaturii în biserică. Dacă ești prezbiter, trebuie să devii ocupat cu predicarea Bibliei.

Totuși, prezbiterii se feresc adesea de slujba predicării. Chiar și prezbiterii care se califică și sunt capabili să predice Cuvântul fac pasul înapoi de la oportunitățile de a instrui biserica. Acest lucru se petrece dintr-o varietate de cauze, cea mai răspândită fiind sentimentul că sunt nepregătiți. Prezbiterii laici își compară abilitățile lor naturale, experiența în predicare și educația teologică cu cele ale păstorului lor plătit, și uneori de aici apare descurajarea. Ei gândesc că „de ce ar dori membrii bisericii să-l audă pe un amator ca mine, când au profesioniști angajați pentru asta?” Mai mult, prezbiterii laici lucrează adesea timp îndelungat în afara bisericii și, astfel, le lipsește timpul suficient pentru pregătirea mesajelor. Cine ar vrea să le servească oilor o hrană pe jumătate gătită?

Dar, dacă ești prezbiter, ești și învățător. Nu lăsa ca aceste temeri și frustrări să te împiedice să te implici în predicare. Dimpotrivă, fii încurajat și pune-ți chemarea în aplicare, dând tot ce ai mai bun din abilitățile și resursele tale.

Fii încurajat de faptul ca învățarea are loc într-o varietate largă de circumstanțe. Ea nu este limitată la mesajul de duminică dimineața. Prezbiterii pot să hrănească turma în adunări mari sau în circumstanțe mai private. Poți să deschizi Biblia înaintea unei clase de școală duminicală, a unui grup de casă, a unei școli biblice de vacanță pentru copii sau chiar într-o relație de mentorare unu la unu. Caută să acoperi nevoile de învățare oriunde este necesar în biserică, și fă pasul înainte, oferindu-ți ajutorul.

Congregația noastră include un grup mic de oameni provenind din Cambodgia. Între anii 1981 și 1982, câțiva dintre membrii noștri i-au ajutat să vină în Statele Unite, în decursul crizei refugiaților din această țară. Mulți dintre acești refugiați au devenit credincioși și membri ai bisericii. Ei au o oră de școală duminicală condusă de limba Khmerilor, limba oficială a Cambodgiei. Am fost impresionat de-a lungul anilor să-i văd pe prezbiteri predicându-i acelui grup printr-un traducător. Prezbiterii au văzut nevoia și au trecut peste barierele culturale și de limbă pentru a hrăni turma.

Fii încurajat, de asemenea, de faptul că darul de învățare vine într-o varietate de modalități și pe o scară largă de putere. Dacă îți lipsește abilitatea de a sta înaintea unei congregații largi și de a-i menține atenția trează vreme de 45 de minute, asta nu înseamnă că ar trebui să abdică de la chemarea ta de a predica. Oprește-te din comparațiile inutile și nefolositoare, și găsește modalități de a-ți folosi darurile, experiența

de viață și personalitatea pe care Dumnezeu ți le-a dat.

Michael, un membru al bisericii mele, are o inimă pentru bărbații care au fost loviți și zdrobiți de ani de robie față de dependențe păcătoase, în principal pentru că Isus l-a salvat din vinovăția și de sub puterea dependenței. Așa că el a început un studiu biblic pe tema dependențelor. Și asta a și fost: un studiu biblic. Michael n-a folosit un curriculum dintr-un program de recuperare a dependențelor de droguri. El doar a predicat Biblia. Dar experiența lui de viață și compasiunea l-au făcut capabil să creeze legături cu bărbații care se luptau cu dependențele, într-o modalitate diferită decât aș fi putut face eu în predicarea obișnuită de duminică. Michael nici măcar nu era prezbiter, dar exemplul lui arată felul în care Dumnezeu folosește experiențele noastre variate din viață pentru predicarea Cuvântului Său.

În final, fii încurajat de faptul că predicatorii Bibliei pot să-și îmbunătățească abilitatea. Orice învățător trebuie să urmeze sfaturile lui Pavel către Timotei:

„Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care le-o dai altora. Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin prorocie, cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” (1 Tim. 4:13-15)

Dumnezeu îi cheamă pe învățătorii Lui să manifeste progres, nu perfecțiune. Nu te compara cu alți învățători, ci

mai degrabă compară învățătura ta de acum cu cea din ultimul an sau cu cea de acum cinci ani, și vezi cât de mult s-a îmbunătățit. Noi ne îmbunătățim predicarea atunci când „practicăm aceste lucruri”, adică „citirea publică a Cuvântului, îndemnurile și învățătura”, și apoi când ne dedicăm lor. Așa că, fructifică oportunitățile de a predica. Împinge-te înapoi. Dacă ai în biserică ta bărbați care au educație teologică, cere-le să-ți recomande cărți care să îndepărteze acele zone slabe din cunoștința ta. Cere-le altor învățători și prezbiteri să asculte mesajele tale și să-ți ofere părerile lor.

Dacă păstorul care predică în mod obișnuit în biserică ta te întreabă dacă vrei să predici într-o duminică dimineață, ia-ți acest risc și răspunde afirmativ.

PROTEJEAZĂ ÎNVĂȚĂTURA

Există o a doua dimensiune a străduințelor în predicare. Un prezbiter nu doar că participă în învățare, ci el trebuie să și protejeze biserică de învățăturile mincinoase. El trebuie să joace atât rolul ofensiv doctrinar, cât și pe cel defensiv: „să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să îi înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:9).

Animalele de pradă vânează oile. Întocmai cum ciobanii pun pe fugă lupii și leii, tot așa prezbiterii trebuie să-i pună pe fugă pe învățătorii falși. Pavel i-a avertizat pe prezbiterii din Efes în felul următor:

„Știi bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricacioase, ca să îi tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să vă sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi” (F.A. 20:29-31).

Pavel trebuie să fi avut o preocupare specială față de învățătura falsă din Efes, întrucât în epistola lui către acea biserică subliniază repetat importanța lucrării pastorale de învățare, așa încât credincioșii să crească și să înfrunte cu succes presiunile și ispitele doctrinei false. Când învățarea sănătoasă își face lucrarea, „nu mai suntem copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efes. 4:14).

Strategii pentru veghere

A te împotrivi învățaturii false implică vigilență. Prezibiterii trebuie să fie în alertă în ce privește oameni sau idei care ar putea să distorsioneze Evanghelia sau să răstălmăcească Biblia. Iată trei strategii pentru a-ți menține trează atenția asupra sănătății doctrinare a turmei tale:

a) Cunoaște-ți contextul

Începe prin a studia contextul tău spiritual. Familiarizează-te cu credințele, filosofii și religiile care sunt active în comunitatea ta. Vin oamenii din biserica ta în mod regulat în

contact cu alte religii majore? Există o prezență puternică a vreunei secte în orașul tău? Află care sunt principalele învățături ale acestor grupuri, mai ales acolo unde ele vin în contradicție cu Evanghelia și cu adevărul biblic.

Dar cum stau lucrurile cu celelalte curente ideologice? Există atitudini de secularism, individualism, raționalism sau relativism care influențează gândirea oamenilor din zona unde slujești? Oamenii din comunitate, odată ce vin în biserică ta, vor importa aceste credințe alternative și vor trăi în biserică pe baza acestor curente ideologice, uneori chiar fără să conștientizeze asta. Asigură-te că tratezi aceste curente de gândire în învățătura ta și în conversațiile tale.

Fii conștient în special de acele distorsiuni ale Evangheliei care sunt active în bisericile din jurul tău, sau chiar în propria biserică. Acestea ar putea să îmbrace forme de la evanghelia prosperității până la teismul liber, și de la legalism la liberalism teologic. Există personalități carismatice la nivel local care își câștigă ucenicii prin învățături superficiale sau prin contrafacerea Evangheliei? Toate aceste învățături pot să îți rănească oile.

b) Urmărește procesul de membralitate

În timp ce scanezi orizontul peisajului tău la nivel local, nu uita să veghezi la poarta de intrare în staulul oilor. Cine se alătură bisericii tale? Cunoasc noii membri care sunt învățăturile bisericii tale? Sunt ei de acord cu acestea? Ești sigur?

Un proces intenționat de membralitate este o modalitate sigură de păzire a bisericii tale de învățăturile false. Potențialii membri ar trebui să audă și să cunoască faptul că biserica ta crede în anumite lucruri înainte de a se alătura ei. Eu și prezbiterii mei am învățat de-a lungul anilor că unele dintre aspectele teologice particulare ale bisericii noastre cauzează mai mult deranj în inimile oamenilor decât altele. Aceste aspecte includ botezul credinței, teologia reformată și faptul că doar bărbații pot fi prezbiteri. Așa că noi tratăm intenționat aceste aspecte mai controversate ale credinței de la bun început în lecțiile cu potențialii membri. Dacă cineva renunță la dorința de a fi membru și părăsește biserica din cauza acestor aspecte, noi știm că i-am arătat bunătate pe termen lung.

De asemenea, trebuie să afli ce cred potențialii membri. Ia în considerare ideea de a organiza discuții ale prezbiterilor cu cei care doresc să se alătore ca membri ai bisericii. Întreabă-i pe oameni direct dacă înțeleg pozițiile doctrinare ale bisericii și dacă sunt de acord cu ele. Anumite biserici le cer noilor membri să semneze mărturisirea de credință a bisericii pentru a afirma dedicarea lor față de teologia congregației.

Ar trebui să nu mai fie nevoie să spun, dar totuși voi afirma acest lucru: nu le permite niciodată celor ce nu sunt membri să joace un rol regulat de predicare în părtășia bisericii tale.

c) Evaluează lucrările tale

Știi ce anume este predicat în biserica ta? Folosește credibilitatea ta de prezbiter pentru a-ți face loc într-o discuție a tinerilor sau pentru a sta pe banca din spate la o întâlnire a surorilor din biserică. Ajută de câteva ori la școala duminicală. Ce fel de hrană spirituală primesc oamenii tăi? O Evanghelie de cea mai bună calitate, sau gunoaie teologice? Ascultă muzica adunării tale cu o ureche atentă. Ce mesaje transmit versurile cântărilor despre Dumnezeu, Evanghelie sau mântuire? Susțin sau subminează ele învățătura Bibliei?

Du această evaluare până la nivelul de bază. Păstorirea bună are loc atunci când prezbiterii își cunosc oamenii foarte bine. Ce citesc membrii bisericii? Urmăresc ei anumiți predicatori pe internet? Dacă membrii bisericii trec cu entuziasm o carte din mână în mână, foarte probabil că ar trebui să o citești. Dacă găsești un lider de studiu biblic, un învățător de școală duminicală sau un vorbitor persuasiv care subminează învățătura sănătoasă, adresează-te direct acelei persoane. Nu lăsa ca situația să se înrăutățească. Nu va ajunge în niciun caz mai bună. Apostolii au adresat cele mai aspre muștrări împotriva învățăturilor falși (2 Petru 2; 2 Ioan 7-11; Iuda 5-11), iar Isus le-a dat avertismente înfricoșătoare bisericilor care îi tolerează (Apoc. 2:14-16, 20-23).

d) Recunoaște ceea ce este real

Poate că cel mai important lucru pe care prezbiterii îl pot face pentru a se păzi împotriva învățăturilor contrafăcute

este să cunoască adevărul biblic. Prin a se „ține de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura”, prezbiterii sunt capabili „să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să îi înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:9).

Ereziile și jumătățile de adevăr sunt răspândite peste tot, dar există un singur adevăr. Cu cât îți cunoști Biblia mai bine, cu atât vei putea detecta mai clar chiar și cele mai subtile învățături false. Știi de o biserică ai cărei lideri au simțit că păstorul s-a îndepărtat de la Evanghelie. Păstorul era o persoană isteată și mai educată decât liderii, și părea că ar putea să-și dovedească poziția din Scriptură. Dar, în ciuda educației lui superioare și a oratoriei lui, noua învățătură n-a fost bine primită de liderii bisericii. Ei n-au recunoscut-o drept mesajul credincios pe care îl cunoșteau, chiar dacă n-ar fi putut să câștige o dezbatere împotriva predicatorului sau să precizeze cu acuratețe maximă care era în mod specific aspectul în care el se îndepărta de la Evanghelie. Ei l-au confruntat pe păstor, iar în final acesta a părăsit biserica.

Nu-ți trebuie o diplomă de seminar teologic pentru a proteja învățătura bisericii, dar aceasta implică curaj și credință.

PERPETUEAZĂ ÎNVĂȚĂTURA

Acest capitol a fost un apel adresat prezbiterilor de a predica și de a proteja învățătura sănătoasă. Dar poate că tu deja faci acest lucru. În fapt, poți fi un învățător abil, capabil

să dezlege cele mai complicate noduri teologice și să îi depistezi pe cei mai agili învățători falși. Cu toate acestea, există încă o problemă majoră cu care se confruntă lucrarea ta de predicare: va veni ziua când vei muri.

Când vei muri, prin harul lui Dumnezeu, vei lăsa în urma ta mulți creștini bine învățați. Dar vei lăsa oare înapoia ta și învățători cu îndemânare, care să ducă mai departe lucrarea? Cu alte cuvinte, i-ai pregătit și pe alții? Parte din lucrarea de învățare a bisericii comportă educarea viitorilor păstori-învățători. Așa cum Pavel îi spunea lui Timotei, „ce ai auzit de la mine, în față multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să îi învețe și pe alții” (2 Tim. 2:2).

L-ai observat pe un alt bărbat din biserică, ce pare să promită că poate deveni un învățător sau prezbiter? Gândește-te cum ai putea să te întâlnești cu el în mod regulat pentru a citi lucruri teologice sau pentru studiu biblic. Sau poate ca ai putea să îl iei într-un fel de program de ucenicie în studiul tău biblic de acasă sau într-o lecție de școală duminicală pe care o poți predă. Trece-l prin procesul de elaborare a unei predici, dă-i voie să predice, apoi oferă-i părerile tale. Clătește și repetă aceste etape.

PUNE-ȚI CENTURA

Kevin era unul dintre prezbiterii care a acceptat provocarea mea de a predica într-o duminică dimineață. La scurt

timp după ce a fost de acord cu aceasta, mi-a spus că avea o povară crescândă pentru mântuirea celor din orașul său și că se întreba dacă nu cumva Dumnezeu îl chema să ajute la deschiderea unei biserici acolo. Kevin predă la un liceu din oraș și este în același timp antrenor la echipa de fotbal. El cunoaște literalmente sute de oameni din comunitatea lui. Ce persoană ideală pentru a ajuta acolo la conducerea plantării unei biserici! Ideea că el ar putea să predice într-o duminică dimineață parcă a suflat o nouă viață în acel vis.

Astăzi, Kevin participă în biserica noastră la un program de internship concentrat pe predicare. El studiază predicarea biblică expozitivă printr-un curs online la Charles Simeon Trust și fructifică oportunitățile obișnuite de a predica și de a primi păreri din partea păstorilor. Nu știu care vor fi pașii următori sau dacă ideea de plantare de biserică va ajunge să dea rod. Toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dar văd un prezbiter tânjind către chemarea lui de a predica, și îl văd făcând progrese și îndrăznind să viseze la lucruri mari, de dragul Evangheliei.

4

CAUTĂ-I PE RĂTĂCIȚI

Este un fenomen foarte răspândit în biserici. Un membru al bisericii încetează să își facă apariția în dimineața de duminică. Trec câteva săptămâni, apoi câteva luni până când cineva observă acest lucru. Se poate petrece mai ușor în bisericile mai numeroase, dar și în bisericile mai mici. Oamenii din congregația mea se referă la acest fenomen cu expresia „alunecarea printre fisuri”. Ei spun ceva de genul: „Ai mai văzut-o pe Sally la biserică în ultima vreme? Sper că n-a alunecat printre fisuri”. Dar chiar asta se petrece? Este asemenea alunecării printr-o fisură?

O astfel de descriere seamănă biserica unei case pusă undeva sus, într-un copac, având fisuri mari între scândurile care formează pardoseala. Din când în când, un membru ratează să fie atent, calcă într-o astfel de crăpătură și dispare. Părăsesc oare membrii bisericile abrupt, accidental și fără posibilitatea ca alții să observe?

Ce-ar fi dacă, în loc să folosim expresia „alunecare printre fisuri”, am folosi o imagine diferită: „rătăcirea de turmă”?

Această imagine pare mai potrivită din cel puțin două motive. În primul rând, „rătăcirea” implică faptul că un membru deconectat acum de biserică avea responsabilitatea personală de a sta implicat în congregație. Oile nu părăsesc în mod obișnuit o turmă prin a se prăbuși pe neașteptate într-un vid. Ele rătăcesc de-a lungul timpului, printr-o serie de pași.

În al doilea rând, imaginea oii care rătăcește ne sugerează de asemenea că cineva ar trebui să vegheze asupra turmei și să facă ceva când o oaie începe să plece pe drumul care o separă de turmă. Da, fiecare membru are o responsabilitate personală de a nu se rătăci, dar toți membrii bisericii au datoria să vegheze unul asupra celuilalt. Cu toate acestea, un anume grup de membri are obligația de a căuta oile rătăcite: prezbiterii.

VEGHEAZĂ CONTINUU

În Capitolul 3, am văzut că prezbiterii veghează asigurându-se că niciun „lup” nu se infiltrează în congregațiile lor cu învățături false. Dar prezbiterii veghează în același timp și să nu aibă loc plecarea nedorită a oilor în altă direcție: membrii care se rătăcesc de turmă și de Domnul. Aceasta este parte din lucrarea esențială de păstorire. Păstorii hrănesc oile, le păzesc de prădători și le urmăresc.

Amintește-ți când Iacov a relatat truda lui pe când veghea turmele lui Laban. El s-a plâns cât de epuizat era supraveghind turma lui Laban și cum a dat socoteală pentru fiecare

animal. În plângerea lui, vedem un crâmpei din ce înseamnă păstorirea vigilentă și responsabilă:

„Iată, am stat la tine două zeci de ani; oile și caprele nu ți s-au stârpit, și n-am mâncat berbeci din turma ta. Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare: eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea. Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi” (Gen. 31:38-40).

Prin contrast, Ezechiel a profețit împotriva liderilor Israelului, acuzându-i de păstorire neglijentă: „Vai de păstorii lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma?” (Ezec. 34:2). Care era una dintre modalitățile în care ei eșuaseră să păstorească? „Nu le întăriți pe cele slabe, nu o vindecați pe cea bolnavă, nu o legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu o căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” (Ezec. 34:4). Drept rezultat, „turma Mea rățăcește pe toți munții și pe toate dealurile înalte; oile Mele sunt risipite pe toată fața țării, și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută!” (Ezec. 34:6)

Cu toate acestea, Dumnezeu a anunțat că El Însuși va veni pentru a căuta oile pierdute ale poporului Său:

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele, și le voi cerceta! Cum își cercetează un păstor turma când este în mijlocul oilor sale împreăștiate, așa Îmi voi cerceta Eu oile, și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori

și negură” (Ezec. 34:11-12).

Așa că Dumnezeu a venit în Persoana lui Isus, adunând oile pierdute într-o nouă turmă. Isus a explicat slujirea Sa față de vameși și păcătoși comparându-Se cu un păstor care a părăsit cele 99 de oi „găsite” pentru a o căuta pe cea pierdută (Luca 15:1-7). El S-a denumit Bunul Păstor care nu doar că Și-a dat viața pentru oi, dar care avea să aducă și „alte oi”, făcând referire la Neamuri (Ioan 10:14-16).

Din nou, acesta este imaginea care face referire la prezbiterii bisericii. Aceștia slujesc ca păstori sub autoritatea lui Isus, veghind asupra turmelor care au fost mântuite și adunate de Isus, prin Evanghelia Lui. Păstorii sunt pe drept cuvânt denumiți „priveghetori”. Ei „priveghează asupra sufletelelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele” (Evrei 13:17). Acesta este, în parte, motivul pentru care conducerea familiei tale este o condiție care te califică să fii prezbiter (vezi Cap. 1). Abilitatea de a fi un bun părinte implică supravegherea atentă a copiilor și a dinamicii familiei, și la fel implică și buna păstorire.

RĂSPUNZĂTORI PENTRU CINE?

Toată această discuție despre supraveghere ridică o întrebare critică: pe cine mai exact trebuie să supravegheze prezbiterii? Dacă prezbiterii sunt păstori care trebuie să dea socoteală asemenea lui Iacov, atunci pentru cine sunt ei răspunză-

tori înaintea lui Dumnezeu? Cu siguranță că prezbiterii bisericii nu sunt răspunzători spiritual pentru toți creștinii de pretutindeni. De aceea, prezbiterii trebuie să fie responsabili doar pentru vegherea acelor care participă ca membri la biserica unde ei slujesc. Corect?

Poate. Sau poate nu. Au prezbiterii o responsabilitate spirituală pentru cineva care a venit la biserică o singură dată? De două ori? Cât timp și cât de frecvent trebuie să vină cineva la închinarea de duminică înainte ca acea persoană să fie „oficial” socotită parte din turmă, așa încât prezbiterii să aibă obligația de a o supraveghea? Ce se întâmplă dacă o persoană participă regulat la un studiu biblic al bisericii, dar nu și la serviciile de închinare comună? Este vreo diferență dacă cineva vine la biserică regulat ca necredincios sau dacă este credincios?

Se pare că păstorirea biblică necesită o modalitate clară de a defini turma. Prezbiterii trebuie să fie capabili să facă distincție între oamenii pentru care sunt responsabili ca păstori, și oamenii față de care se pot poziționa ca alți frați creștini. Ca să exprim acest lucru într-o altă modalitate, conducerea bisericii prin prezbiteri implică existența unui concept al membralității în biserică.

CONDUCEREA PRIN PREZBITERI ȘI MEMBRALITATEA

Membralitatea în biserică face două lucruri vitale. În

primul rând, ea îi identifică pe oameni ca ucenici ai lui Isus. Nu membralitatea în biserică îi face creștini, ci ea doar îi identifică astfel față de cei din afară. Isus le-a dat bisericilor locale autoritatea de a „lega” și „dezlega” (Matei 18:18), de a identifica oile prin botez, așa încât ele devin membre (28:18-20), și de a îndepărta această etichetă de membru, când este cazul, prin excomunicare (18:15-17). Atunci când dorește să devină membru, un om se prezintă înaintea bisericii și spune, „și eu sunt un ucenic”, iar biserica spune, „da, credem că ești!” (sau, în cazuri rare, „Nu, nu credem că ești!”). Prin excomunicare, biserica spune: „Ai putea fi un adevărat creștin, dar lipsa ta de pocăință față de păcat nu ne oferă motive să continuăm să afirmăm că ești creștin”.

În al doilea rând, membralitatea în biserică nu doar că identifică oamenii drept creștini, ci ea și adună un grup de credincioși astfel identificați într-o congregație specifică, în cadrul căreia ei se dedică unii altora. Apostolii au făcut ucenici prin predicarea Evangheliei, după care i-au botezat și i-au introdus pe acei ucenici în părțile locale, așa încât creștinii puteau fi învățați să asculte de poruncile lui Isus. Atunci când apostolii au format grupuri de ucenici, ei au rânduit prezbiteri care să conducă și să învețe fiecare biserică. Pavel îi reamintea lui Tit, partenerul său de lucrare: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rândulă ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit” (Tit 1:5).

Poți vedea cum membralitatea în biserică face posibilă

lucrarea de supraveghere din partea prezbiterilor? Prin identificarea și separarea ucenicilor lui Isus, membralitatea în biserică face posibil ca un păstor–prezbiter să cunoască faptul că aceste oi sunt, în realitate, oi, după cea mai bună pricepere a bisericii. Și, adunând ucenicii într-o congregație, membralitatea în biserică îl ajută pe prezbiter să cunoască acele oi care sunt în mod specific sub supravegherea sa. El va da socoteală pentru ele înaintea lui Dumnezeu (Evrei 13:17). Aceasta nu înseamnă că un prezbiter ar trebui să fie indiferent sau nepăsător față de cineva care participă la serviciul de închinare al bisericii, dar nu este membru. Nu, dar înseamnă că acel prezbiter are un tip de autoritate și responsabilitate față de membri, pe care nu o are față de cei care nu sunt membri.

Membralitatea în biserică ajută de asemenea întreaga congregație să își aducă aminte că membrii ei sunt responsabili unul pentru celălalt. Deși prezbiterii ar trebui să își asume un rol cheie în a căuta oile rătăcite, ei nu sunt singurii străjeri. Membralitatea implică responsabilitate reciprocă și preocupare în întreg trupul bisericii locale. Dorește biserica ta cu seriozitate o abordare mai biblică asupra conducerii prin prezbiteri sau se gândește să treacă la un model de conducere de acest fel? Asigurați-vă că lucrați în același timp la membralitatea în biserică.⁸ Membralitatea intențională în biserică va

⁸ Pentru o introducere deosebită privind membralitatea în biserică, vedeți Jonathan Leeman, *Church Membership. How the World Knows Who Represents Jesus* (Crossway, 2017). Disponibilă în limba română la Editura MAGNA GRATIA - www.magnagratia.org.

crea contextul pentru o conducere eficientă prin prezbiteri.

CINCI SPECII DE OI RĂTĂCITOARE

Să presupunem pentru o clipă că ești prezbiter. Înțelegi că parte din chemarea ta include să ai ochii deschiși pentru a-i vedea pe acei membri care ar putea să se rătăcească. Să ne imaginăm în același timp că biserica ta practică un model de membralitate intenționat, așa încât știi în realitate pe cine trebuie să supraveghezi. Ce se întâmplă de acum? Cum te vei achita de această responsabilitate de veghere? Ce ar trebui sau după ce ar trebui să te uiți în mod particular?

Iată, în cele ce urmează, cinci modalități obișnuite în care membrii bisericii pot să rătăcească.

Atunci când te implici în relații în părtășia bisericii locale și auzi de un membru care se află în aceste situații, deschide-ți ochii larg: acel frate sau cea soră ar putea să fie deja pe calea rătăcitoare.

Oaia care păcătuiește

Hai să începem cu o situație ușoară – nu în mod necesar ușor de tratat, dar care poate fi ușor de recunoscut.

Dacă descoperi că unul dintre membrii bisericii tale este implicat într-un păcat deschis, ai de-a face cu o oaie care păcătuiește, care rătăcește și care are nevoie de intervenție.

Fiecare membru al bisericii se luptă cu păcatul, și în asta

este inclus fiecare prezbiter. Ioan scria: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Totuși, unele păcate sunt manifestate mai public și mai evident decât altele și, uneori, membrii par să se oprească din lupta cu păcatul și să rămână în neascultare. Așadar, atunci când păcatul este deopotrivă evident, când lipsește pocăința și când această situație ajunge în atenția unui prezbiter, el trebuie să-și facă curaj, să se încreadă în Domnul și să îl confrunte cu smerenie pe acel membru al bisericii, exact așa cum ne-a învățat Isus să procedăm (Matei 18:15-17).

Uneori, intervenția funcționează. Mă bucur când îmi amintesc de momentele când l-am provocat pe un membru implicat într-un păcat și, în ciuda emoției mele, Domnul, în harul Lui, a adus acea persoană la pocăință. Totuși, lucrurile nu evoluează întotdeauna în felul acesta. Cunoscut situația unui prezbiter care a fost atât de dornic să îl contacteze pe un membru care trăia în păcat și care încerca să fugă de confruntare, încât prezbiterul a parcat mașina și a rămas în fața restaurantului la care acesta își lua prânzul vreme de o oră, sperând că în final îl va putea confrunta. Din nefericire, acel membru l-a evitat și nu s-a pocăit, nici nu s-a întors vreodată.

Oaia rătăcitoare

Oaia rătăcitoare se strecoară lent în afara bisericii, atrasă de alte activități sau interese. Această îndepărtare poate fi rezultatul unui calendar aglomerat de călătorii,

poate fi rezultatul unei alegeri neînțelepte cu privire la sporturile la care copiii participă, lucru care îndepărtează familia de la închinarea de duminică, sau această îndepărtare poate surveni cumpărării unei case a cărei reparație ocupă sfârșiturile de săptămână. Uneori, un membru mai tânăr merge la colegiu, se îndepărtează de la credință și nu se mai întoarce la biserică sau la Domnul. Alteori, oamenii se plâng că se simt străini în biserică, așa că încetează să o mai frecventeze.

Indiferent de circumstanțe, acești membri au ratat să ia aminte la îndemnul din Evrei: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei” (Evrei 10:24-25).

Ei au uitat că membralitatea în biserică presupune cultivarea relației regulate cu ceilalți membri pentru a se încuraja reciproc la „dragoste și fapte bune”.

Cineva poate argumenta că o astfel de oaie rătăcitoare, una care se îndepărtează de întâlnirile noastre de închinare, nu este ceva extrem de grav. Dar, în fapt, o astfel de oaie păcătuiește neascultând de această poruncă din Scriptură.

Prezbiterii au datoria să îi observe pe membrii care își umplu excesiv viețile cu tot felul de lucruri și să le aducă aminte, cu dragoste, să nu rateze părtășia din congregație și închinarea împreună.

Oaia bolnavă

Isus nu ne-a promis niciodată imunitate față de durere și suferință. Creștinii sunt și ei concediați, înșelați în relații, diagnosticați cu diabet de gradul 2, loviți în accidente pe autostradă și târâți prin tribunale. Credincioșii care erau odată activi îmbătrânesc și ajung nevoiți să rămână acasă. Acești membri în suferință sunt oi bolnave, care se află în pericol de a fi abandonate în urmă, pentru că nu mai pot ține pasul cu turma. Ei au nevoie de cineva care să își încetinească mersul și să umble alături de ei. Greutățile acute pot să îi copleșească și să îi arunce în disperare până și pe cei mai dârji sfinți, și pot să secătuiască abilitatea lor de a-și menține legături normale cu biserica. Dacă Iov, un bărbat cu răbdare și credință fără egal, a avut propriile limite, fii sigur că așa sunt și oamenii din biserica ta.

Atunci când afli că un membru trece printr-o furtună puternică a vieții, este momentul să te apropii de el. Este acel frate sau soră susținut de alți membri, fie prieteni sau membri la un grup de studiu biblic? Există nevoi practice de care diaconii ar putea să se ocupe? Și-au făcut loc necazurile membrului în fluviul înlăcrimat al rugăciunilor congregației? Ca prezbiteri, îi putem sluji adesea unui membru în suferință cel mai bine prin alertarea și mobilizarea trupului la fel ca atunci când noi înșine căutam să ne rugăm și să oferim sfaturi.

Este uimitor cum oile aflate în suferințe mari pot să savureze chiar și cele mai mărunte gesturi de mângâiere arătate față de ele. O îmbrățișare scurtă și o rugăciune în foaierea bisericii, după serviciul de închinare, o notă de încurajare, sau o

vizită scurtă pot să îl încurajeze pe un membru rănit să continue în lupta lui pentru încă o lună. Săptămâna trecută am întrebat-o pe o femeie din congregația noastră de situația soțului ei. Acesta avusese probleme mari de sănătate, care uneori nu-i permiteau să participe la închinare. Această soră mi-a oferit informații actualizate asupra stării lui de sănătate, apoi a continuat laudându-l pe unul dintre prezbiterii noștri, care își dedicase timp pentru a-i vizita. Acea simplă vizită le alimentase credința și le dăduse curaj să persevereze.

Orice efort, cât de mărunț ar fi, contează. Să ne apropiem de acești membri răniți, așa cum Domnul ni-i aduce în atenție.

Oile care se luptă

Probabil că ți se va părea greu de crezut, dar am observat că există biserici unde membrii sunt implicați în conflicte unii cu alții. Evident, acest lucru nu s-a petrecut niciodată în biserica mea, și sunt sigur că nici membrii bisericii tale nu ajung vreodată să se lupte între ei. Dacă biserica ta este ca și a mea, toți membrii ei împărtășesc aceleași vederi politice, aceleași preferințe muzicale la închinare, toate ședințele de comitet tratează în același fel rezolvarea problemelor și finanțele bisericii, și nimeni nu păcătuiește împotriva altcuiva. Poți să crezi așa ceva?

Nici eu nu pot crede. În realitate, având în vedere diversitatea personalităților și a contextelor din care vin membrii

noștri, dublate de tendința noastră continuă de a păcătui, sunt uimit că avem atâta armonie în biserica noastră. Trebuie să fie lucrarea Duhului Sfânt. Când membrii bisericii își scot coarnele, cum este inevitabil să se întâmple, există un pericol major ca unii să rătăcească. Oamenii încep să dispară rapid. „Biserica n-ar trebui să arate astfel”, spun ei. „Nu mă mai pot închina aici, din cauza tensiunilor. Am plecat”.

Membrii bătaioși trebuie să fie provocați să facă pace spre gloria lui Dumnezeu și de dragul Evangheliei, dar este probabil ca ei să aibă nevoie de ajutor în acest sens. Chiar și cei mai maturi ucenici pot să aibă nevoie de un arbitru. Pavel însuși a jucat acest rol când a chemat la pace între doi dintre partenerii lui de lucrare: „Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintichia să fie cu un gând în Domnul” (Fil. 4:2). Apoi a pledat înaintea bisericii ca ea să-și ofere ajutorul: „Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să vii în ajutorul femeilor acestora, care au lucrat împreună cu mine pentru Evanghelie” (Fil. 4:3).

Nu îți acoperi ochii în fața unei lupte între membri, trăind cu speranța că situația se va rezolva de la sine. Rareori se întâmplă asta. Ai putea fi ispitit să eviți și să ignori, pentru că ești o persoană normală, care nu găsește nimic plăcut în a se implica să oprească luptele. Dar amintește-ți de cuvintele lui Isus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9) Caută această binecuvântare. Invită-i pe membrii beligeranți să vorbească și vei vedea ce poate Dumnezeu să facă. Amintește-ți că obiectivul unui

prezbiter este maturizarea oilor (vezi Cap. 2). Conflictelor pot fi oportunități incredibile ca oamenii să crească în Hristos.

Oaia care mușcă

Dar dacă problema membrului se referă la tine, păstorul-prezbiter? Dacă oaia zvârle către tine atunci când încerci să te apropie? Cum ar trebui să veghezi asupra cuiva care vede în tine ținta pe care vrea să o împungă? Răspunsul la aceste întrebări poate depinde substanțial de circumstanțele sau persoanele implicate. Totuși, indiferent de aspectele specifice, iată trei lucruri pe care un prezbiter trebuie să le facă întotdeauna când ajunge într-o astfel de circumstanță:

- Cere-le câtorva prezbiteri să te ajute să rezolvi problema acelui membru frustrat. După cum vom vedea în Capitolul 6, acesta este unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a rânduit să existe mai mult de un singur prezbiter în fiecare biserică, o practică pe care o denumim „pluralitatea prezbiterilor”. Prezbiterii veghează unii asupra altora, pentru că păstorii sunt în același timp și oi. Smerește-te prin a te supune evaluării în dragoste a celorlalți prezbiteri. Dacă membrul este cel care greșește, lasă-i pe ceilalți prezbiteri să rezolve situația ta și să îți apere poziția.
- Păzește-ți inima de atitudinea de a te apăra, de mânie sau de indiferență. Când te consulți cu alți prezbiteri, nu folosi acel conflict ca pe un pretext pentru a-ți asigura protecția liderilor. Lucrează pentru stimularea

dragostei și a compasiunii față de cei ce nu sunt de acord cu tine.

- Când te întâlnești cu fratele sau sora necăjită pe tine, ascultă cu atenție. Am descoperit de-a lungul anilor că până și cei mai mânioși critici, cei mai lipsiți de milă oponenti ai mei au în mod normal ceva de spus. Poate fi ceva exagerat, exprimat într-un fel imatur sau păcătos. Totuși, în general, ei răspund la ceva, la un lucru pe care trebuie să îl tratezi.

CONTINUĂ SĂ VEGHEZI: O CHEMARE MODELATĂ DE EVANGHELIE

Umblarea după membrii rătăciți în astfel de situații este probabil una dintre cele mai dificile și cele mai neplăcute părți din ceea ce înseamnă să fii prezbiter. Când predai o lecție la școala duminicală, primești respect din partea bisericii. Când ești parte dintr-o echipă de prezbiteri care ia o decizie istorică, experimentezi o satisfacție profundă rugându-te pentru membri și bucurându-te împreună cu ei. Dar ce beneficii personale rezultă din confruntarea unui curvar sau când intervii într-o ceartă nesfârșită? Și cine vrea cu adevărat să se așeze și să asculte un cuplu mânios care detaliază toate modalitățile în care ei cred că tu și biserica le-ați greșit? N-avem noi toți deja mult prea multe drame în viețile noastre? De ce să ne vârâm nasul în problemele altcuiva?

Iată un motiv: prezbiterii întruchipează Evanghelia

într-un mod profund atunci când îi caută pe membrii rătăcitori. A continua să veghezi și să cauți să îi recuperezi pe cei rătăciți este o activitate modelată de Isus.

Bunul Păstor a venit în această lume pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți. Mielul lui Dumnezeu a venit să moară pentru oi păcătoase asemenea nouă. Marele Medic a venit să vindece oile bolnave și zdrobite de păcat. Prințul păcii s-a coborât în lumea aceasta zdrobită de războaie, a despărțit rivalitățile și a pus capăt nenumăratelor dezbinări. Iar atunci când noi am aruncat cu insulte la adresa Lui, când L-am lovit și L-am străpuns, El nu Și-a deschis gura.

Isus n-a fost obligat să vină această lume, dar El a făcut acest lucru. Iar când prezbiterii iau inițiativa să se amestece în viețile oilor, chiar dacă îi va costa, ei exemplifică însăși Evanghelia pe care o predică.

5

CUM SĂ CONDUCI FĂRĂ SĂ STĂPÂNEȘTI

Situația se deteriora. Păstorul senior și păstorul asociat nu s-au văzut unul cu altul și n-au discutat asupra unor aspecte critice, inclusiv chestiuni legate de teologie și cea mai bună abordare a lucrării bisericii. Diferențele dintre ei se vedeau acum prin predicile lor, și se revărsau în congregație. Tensiunea crescândă începea să fractureze biserica. După ce păstorul asociat mi-a prezentat situația, l-am întrebat: „Biserica voastră nu are prezbiteri?” El a confirmat că biserica avea, așa că eu am continuat cu o altă întrebare: „Dar ce fac ei pentru a rezolva conflictul?”

„Asta-i partea frustrantă”, spuse el, „că ei nu știu ce să facă. Trimit semnale confuze. Uneori spun că ar vrea să rămân în slujirea bisericii, dar alții par să creadă că diferențele cu șeful sunt prea mari”.

Mi-e milă de cineva care se află într-o astfel de situație. Inima mi-a fost zdrobită pentru cei doi păstori, căci amândoi Îl iubeau pe Domnul, dar aveau vederi foarte diferite cu

privire la lucrare. De asemenea, am simpatizat și cu acei prezbiteri. Probabil că erau niște oameni buni care voiau să slujească bisericii, dar s-au văzut prinși într-o dispută complexă, cu potențial exploziv, între păstorii lor, și voiau să îi cinstească pe amândoi. Nici nu este de mirare că păreau că se află într-o stare de paralizie. Îi depășea oare acest fel de problemă?

Totuși, tocmai ceea ce păstorii și biserica aveau nevoie erau niște prezbiteri dornici să se implice într-o situație complicată și să preia conducerea.

CINE ZICE ASTA?

Ar putea părea inutil să dedic un capitol subiectului conducerii, într-o carte despre prezbiteri. Nu este evident că prezbiterii conduc într-o biserică? Poate. Dar uneori pierdem din vedere ce este evident, mai ales când situația o ia razna.

Prezbiterii pot foarte ușor să se simtă incapabili să își conducă bisericile, mai ales în situații fierbinți. Ei încep să gândească în felul următor: „Nu am studii teologice. Nu sunt instruit în conducerea bisericii. Cu treburile aglomerate din familie și o slujbă cu normă întreagă, nu mai am timp să mă ocup și de această problemă. Ca să fiu onest, nu sunt altceva decât un banal membru în comitetul bisericii”. Cine sunt prezbiterii laici pentru a reconfigura o filozofie îndelung susținută de biserică privind misiunea globală, să călăuzească o congregație într-un proces costisitor de extindere a clădirii

sau să se ocupe de plângerile formulate împotriva unui membru al echipei? La fel își pot pune întrebări și membrii bisericii. Uneori, un membru stă alături de o conducere formată din prezbiteri laici atât de mult timp, încât prezbiterii ajung să călăuzească biserica într-o direcție care îi face pe plac acelui membru. Dar când prezbiterii iau o altă direcție, membrul începe să cârtească. „Cine se crede el?”, se plânge acel membru. „Am fost alături de el în studiul biblic vreme de 10 ani. Nu este cu nimic mai bun decât mine. Și acum, dintr-o dată, să își ia nasul la purtare?”

Am putea chiar să facem încă un pas înapoi și să punem sub semnul întrebării legitimitatea autorității prezbiterilor în contextul mai larg al societății. Aici, în Occident, oamenii tind să se uite cu suspiciune înspre lideri. Ne place să le chestionăm autoritatea, să construim teorii ale conspirației și să cârtim. Cu cât sunt mai sus liderii, cu atât mai dureros cad ei – și cu atât mai zgomotos se bucură lumea. Întrucât autoritatea a fost deurnată de la instituții externe la intuiții interne, fiecare persoană a devenit propriul său suveran. Având în vedere această atmosferă, cine este un prezbiter, sau chiar o biserică, să-i spună cuiva cum să trăiască sau ce să creadă? Au oare prezbiterii cu adevărat autoritatea de a conduce în biserică?

AUTORIZAȚI SĂ CONDUCĂ

Hai deți să începem prin a revedea cele trei titluri interschimbabile conferite acestui rol în Noul Testament. Chiar

dacă acestea trei poartă în ele conotații ușor diferite, toate conțin ideea de autoritate și conducere:

- *Prezbiter*. Termenul implică înțelepciune și experiență. La un prezbiter te duci pentru a căpăta sfaturi și călăuzire. Prezbiterii au autoritate morală, iar atunci când ei vorbesc, oamenii ascultă.
- *Păstor*. Păstorii sunt responsabili peste turmele lor și ei își conduc oile dintr-un loc în altul. Îți poți imagina un păstor căruia nu-i pasă de calea pe care rătăcește turma lui?
- *Priveghetor*. Acest termen descrie pe cineva care veghează asupra unor lucruri sau oameni.

De asemenea, hai să privim înapoi la câteva pasaje biblice pe care le-am studiat deja. Atunci când le vei reciti, observă că, în fiecare dintre ele, scriitorul prezumă că prezbiterii bisericii poartă autoritatea de a conduce biserica și că membrii bisericii au responsabilitatea de a cinști și de a se supune acelei autorități:

„Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” (1 Tim. 3:5).

„Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora” (1 Tim. 5:17).

„Vă rugăm, fraților, să îi priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfātu-

iesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.” (1 Tes. 5:12-13).

„Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele” (Evrei 13:17).

Prezbiterii conduc, gestionează, mustră și veghează membrii. Membrii răspund prin a-i recunoaște, prin a-i prețui și a asculta de prezbiteri.

Bisericile pot să aibă feluri diferite de organizare. Bisericile care sunt guvernate congregațional, ca a mea, nu se organizează în același fel ca bisericile prezbiteriene. Nici noi și nici prezbiterienii nu adoptăm un sistem cu episcopi și arhiepiscopi, asemenea prietenilor noștri anglicani. Dar toate bisericile ar trebui cel puțin să agreeze asupra unui lucru bazat pe învățătura Bibliei: Dumnezeu a delegat în mod clar prezbiterilor o măsură de autoritate, ca să se ocupe de treburile congregațiilor locale.

ASCUNS DUPĂ BAGAJE

Dacă ești prezbiter, ridică-te și lucrează din greu la conducerea bisericii tale. Nu trebuie să ai toate răspunsurile și cu siguranță că nu vei face toate lucrurile corect. Dar Isus te-a trimis să Îi călăuzești turma. Biserica ta are nevoie să fii acea persoană care ia inițiativa și care duce lucrurile înainte.

Ai putea fi tentat să răspunzi asemenea regelui Saul. Chiar dacă Dumnezeu l-a ales pe Saul și, prin Samuel, l-a uns rege, Saul

se ascundea printre bagaje când a venit momentul debutului său la nivel național. Trebuie să fi fost un loc foarte bun unde să se ascundă, pentru că oamenii au trebuit să Îl întrebe pe Dumnezeu unde era: „Au întrebat din nou pe Domnul: „A venit oare omul acesta aici?””. Așa că Dumnezeu le-a arătat: „Domnul a zis: „Iată că este ascuns între vase”” (1 Sam. 10:22). Frate prezbiter, nu te ascunde când biserica are nevoie de conducători. Este vremea să ieși de după acele bagaje, să le lași în urmă și să îți iei locul în cabina pilotului.

Congregația mea a fost binecuvântată în repetate rânduri de prezbiterii laici curajoși, care au asigurat conducerea necesară în momente cheie. Îmi amintesc de John, care ne-a condus cu îndemânare printr-un proces de revizuire a constituției bisericii, la doar câțiva ani după o dezbinare dureroasă din biserică. Efortul lui de a rescrie constituția a fost primit cu votul unanim al adunării. Am stat alături de Tim de-a lungul unei serii de întâlniri tensionate, privindu-l cum a rezolvat și eliminat cu răbdare și calm luptele dintre membri și chiar dintre cei din echipa de slujire. Îmi amintesc de Matt cum, cu răbdare, a adus unitate în biserică explicând într-un fel clar și convingător nevoia de a extinde clădirea bisericii. Sunt mulțumitor pentru Rick și Clay, care au ajutat pilotându-ne printr-un proces complex de identificare a păstorilor. Astfel, am ajuns să avem un păstor asociat fantastic. Probabil că adunarea nu conștientizează cât de mult a făcut Eric pentru ea prin provocarea lui neobosită la adresa prezbiterilor de a fi

păstori pentru membrii bisericii.

Chiar în clipa când scriu aceste rânduri, Îl laud pe Dumnezeu pentru Bill. El are un loc de muncă secular, dar își folosește timpul liber și expertiza în operațiuni și conducere în echipă pentru a mă ajuta să păstoresc personalul bisericii. Mai mult, el mă învață și lucruri legate de conducere. Bonus!

Aș putea să umplu tot restul acestui capitol cu nume și relatări din galeria personală a prezbiterilor deosebiți. A fost întotdeauna un privilegiu să am ca parteneri bărbați care au iubit această turmă suficient de mult pentru a lua decizii dificile, pentru a creiona hotărâri înrădăcinate în Evanghelie, pentru a trudi spre unitatea bisericii, pentru a persevera în ciuda piedicilor și pentru a-și sacrifica ore întregi spre beneficiul congregației, în întâlniri, conversații și rugăciuni. Autoritatea folosită de bărbați evlavioși și iubitori aduce viață, unitate și rodnicie în bisericile locale. Iar acestea culeg beneficii atunci când cinstesc o astfel de autoritate (Evrei 13:17).

PUTEREA ABUZATĂ

Poate că încă nu ești suficient de convins.

Te-a făcut cumva nerăbdător toată această discuție despre autoritatea prezbiterilor? Mai ai încă ezitări, după toate dovezile din textele biblice? Poate că, în experiența ta, problema legată de prezbiteri nu este că ei sunt prea asemănători lui Saul, când s-a camuflat de frica tronului.

Problema este că ei sunt prea adesea asemenea lui Saul, dar mai târziu în cariera lui, când a aruncat cu sulita spre David, mânat de o frică geloasă că băiatul din Betleem ar fi putut să îi submineze coroana (1 Sam. 18:9-11). Poate că simți că amenințarea reală nu ține de timiditatea prezbiterilor, ci de tirania lor.

Cunosc un tânăr bărbat creștin care dorea să slujească într-o biserică locală. Era o congregație mai mică, care ar fi putut să beneficieze de pe urma darurilor sale. Dar acest tânăr credincios s-a izbit de un zid: unul dintre prezbiterii bisericii. Acest prezbiter ajutase la înființarea bisericii, iar cuvântul lui avea greutate. Mai mult, el folosea uneori acea autoritate într-o modalitate foarte directă. Era unul dintre „boșii” adunării, și nu se temea să arate acest lucru. Din nefericire, prezbiterului nu i-a plăcut ce îi oferea bisericii acest tânăr sau nu i-au plăcut schimbările pe care el dorea să le facă. În fapt, prezbiterul nu era un fan al schimbărilor în general. După ce s-a așezat praful peste acea situație, tânărul bărbat a plecat în tăcere, rănit și dezamăgit.

Este suficientă o singură intervenție de acest fel din partea prezbiterilor care doresc să controleze sau să își arate în felul acesta autoritatea pentru a face ca o persoană să devină sceptică cu privire la termeni precum „autoritate pastorală” sau „supraveghere spirituală”. Nu sunt oare aceștia termeni pe care liderii sectelor îi folosesc pentru a-și menține controlul asupra oamenilor?

CUM SĂ CONDUCI FĂRĂ SĂ STĂPÂNEȘTI

Isus și apostolii au împărtășit îngrijorările tale. Ei nu doar că i-au autorizat pe prezbiteri să conducă, dar au și regândit autoritatea și conducerea, definind-o ca slujirea smerită, jertfitoare, față de ucenici. Petru a afirmat responsabilitatea prezbiterilor de a supraveghea și păstori (1 Petru 5:2), dar, în aceeași propoziție, el i-a chemat pe prezbiteri să conducă într-o modalitate exemplară, plină de blândețe: „Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru 5:3). Petru se poate să-și fi reamintit de ceea ce Isus i-a învățat pe el și pe ceilalți ucenici despre autoritatea și măreția reală în Împărăția lui Dumnezeu:

„Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire⁹. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:25-28).

Când Bunul Păstor Și-a dat viața pentru oi, El nu doar le-a răscumpărat din păcate, ci a și redefinit ce înseamnă măreție și autoritate pentru turma Sa răscumpărată.

La Cina cea de Taină, Isus Și-a uimit ucenicii prin a le

⁹ Interesant este că termenul grec tradus prin a „stăpâni” din Matei 20:25 este același cu cel folosit de Petru (1 Petru 5:3). Dincolo de aceste versete, termenul se mai regăsește în Marcu 10:42 (un text paralel celui din Matei) și Faptele Apostolilor 19:16.

spăla picioarele. Apoi El Și-a explicat fapta șocantă în felul următor:

„Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis” (Ioan 13:14-16).

În acea seară, Isus S-a încins și a spălat murdăria de pe picioarele ucenicilor cu mâinile Sale. În următoarea zi, El a fost încins din nou și aceleași mâini au fost ținute pe o cruce pentru a spăla păcatul din sufletele ucenicilor Lui. Cei care stau iertați la piciorul Crucii privesc la ideea de lideri și măreție într-un fel complet schimbat, care scandalizează lumea.

CONDUCEREA SLUJITOARE STRUCTURATĂ

Cum pot să rămână prezbiterii în postura celor smeriți, care sunt încinși și le spală picioarele membrilor, așa încât să nu se transforme în niște despoți care se văd încoronați? Pot prezbiterii să conducă în realitate fără să stăpânească și să exercite autoritate fără authoritarianism?

Nu poți elimina niciodată complet pericolul exceselor în conducere. Mândria pândește constant la ușa inimilor noastre și, în esență, este responsabilitatea fiecărui prezbiter de a-și crucifica zilnic eul, prin puterea Duhului Sfânt. Dar bisericile pot să facă în același timp unele lucruri pentru a dezvolta o

cultură a conducerii smerite. Liderii și membrii pot să-și structureze viața comună în modalități care să facă conducerea slujitoare să pară normală și așa încât stăpânirea autoritară să fie văzută drept lipsită de blândețe și armonie.

Gândește-te la următoarele șase obiceiuri comune care pot să îi ajute pe prezbiteri și membri să se slujească reciproc asemenea lui Isus:

Alege prezbiteri smeriți

Cel mai simplu și mai eficient lucru pe care o biserică îl poate face este să dezvolte un proces intențional de selectare a potențialilor prezbiteri, asigurându-se că alege bărbați smeriți. Așa cum am văzut în Capitolul 1, lista de trăsături pentru prezbiteri stipulează că acești bărbați trebuie să fie „blânzi, nu gâlcevitori” (1 Tim. 3:3) și „nu încăpăținați, nici mânioși” (Tit 1:7).

L-am auzit pe un păstor spunând că cea mai importantă trăsătură pentru un lider al bisericii este smerenia. El a continuat identificând cea de-a doua cea mai importantă trăsătură: smerenia. A treia? Probabil că poți deja să o ghicești.

Atunci când alegi prezbiterii, caută-i pe acei bărbați care au o istorie de slujire în biserică, o slujire fermă, dar cu mână blândă. Bărbații care au slujit din inimă în biserică, odată aleși prezbiteri, foarte probabil că vor continua să acționeze ca slujitori. Chiar dacă ar putea deveni un pic mai importanți, ei

vor avea tendința de a răspunde bine atunci când sunt confrunțați. Găsește bărbați care pot să vorbească deschis în întâlnirile prezbiterilor și care pot, de asemenea, să se supună cu bucurie voinței echipei, chiar și când pozițiile lor nu sunt votate sau adoptate. Prezbiterii smeriți pot să se supună unul altuia. Dar dacă un bărbat este plin de sine și privește cu superioritate la ceilalți, dacă este dominator și încăpățânat, nu face greșea să-i oferi bastonul păstorului, indiferent ce talente, experiență sau resurse ar putea aduce în slujire: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă: și să nu te faci părtaș păcatelor altora” (1 Tim. 5:22).

Folosește delegarea către diaconi

Prezbiterii nu sunt singurii slujitori ai bisericii: apostolii au rânduit și diaconi. Cu riscul supra-simplificării descrierii lucrării lor, diaconii hrănesc biserica prin a se ocupa de nevoile logistice, administrative și fizice ale ei. Mulți îi văd pe „cei șapte” din biserica locală ca fiind prototipuri de diaconi. Misiunea lor era să coordoneze distribuția de hrană către văduvele bisericii, așa încât congregația să se poată bucura de armonie, iar apostolii să fie liberi să predice și să se roage (F.A. 6:1-7).

Dezvoltarea unei echipe sănătoase și eficiente de diaconi lărgeste autoritatea în congregație și creează astfel o protecție structurală împotriva blocajelor prezbiterilor, în anumite aspecte importante. Totuși, prezbiterii sunt cei ce dirigează treburile bisericii și poartă în ultimă instanță o măsură

de responsabilitate pentru tot ce se petrece în ea. Dar ei îi pot însărcina pe diaconi cu anumite responsabilități și pot să-i lase să le împlinească. Atunci când prezbiterii delegă către diaconi calificați lucruri precum ospitalitatea bisericii, creșă, întreținerea clădirilor, contabilitatea, facerea de bine sau ținerea în bună stare a echipamentelor, ei comunică și transmit în congregație o încredere smerită. În schimb, diaconii îi eliberează pe prezbiteri de o parte din responsabilități, așa încât ei să poată să predice, să se roage și să păstorească, la fel cum cei „șapte” au făcut în beneficiul apostolilor, în Fapte 6.

Continuă să dai socoteală

Există în biserica ta un proces de confruntare a unui prezbiter care cade în vreun păcat? Pavel i-a spus lui Timotei să îi prețuiască mult pe prezbiteri (1 Tim. 5:17-18).

Cu toate acestea, chiar în următoarele versete, el a poruncit ca prezbiterii găsiți vinovați de păcat să fie disciplinați public:

„Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori. Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică” (1 Tim. 5:19-20).

Dacă îl descoperi pe vreun coleg prezbiter că umblă în neascultare de Domnul și nu este gata să se pocăiască, nu-ți închide ochii față de acest lucru doar pentru că este prezbiter. Așa cum Pavel continua să spună, „te rog fierbinte, înaintea

lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, și să nu faci nimic cu părtinire” (1 Tim. 5:21).

Onorează Cuvântul

Un prezbiter poate să conducă fără să stăpânească prin a păstra Cuvântul lui Dumnezeu și Evanghelia centrale în biserică. Un prezbiter ar trebui să se pună pe sine continuu sub autoritatea Cuvântului – în toată învățătura pe care o dă, în închinare și în lucrare. Acest lucru le reamintește atât lui cât și congregației că autoritatea lui este limitată și că doar Biblia deține autoritatea absolută în viața unei biserici. Congregațiile trebuie să-și aleagă ca prezbiteri pe acei bărbați care cinstesc în mod suprem Biblia, nu în mod necesar felul în care ei înțeleg Biblia. Dincolo de orice, prezbiterii poartă autoritate asupra Bisericii lui Isus doar în măsura în care ei predică, ascultă și pun în aplicare Cuvântul lui Isus. Așa cum spunea William Johnson, un păstor din secolul al XIX-lea, prezbiterii sunt cei ce pun în aplicare, nu cei ce fac legi.¹⁰ Slujba lor este doar să propovăduiască și să ducă mai departe învățătura biblică în viața bisericii. Când prezbiterii înalță Biblia, simultan ei se smeresc pe ei înșiși. Făcând astfel, ei demonstrează că sunt acei bărbați pe care credincioșii adevărați doresc să îi urmeze.

¹⁰ Citat în Mark Dever, ed., *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* (Washington, DC: Nine Marks Ministries, 2001), p. 195.

Înmulțim-te

Am văzut în Capitolul 3 că prezbiterii au nevoie să perpetueze lucrarea de predicare prin a antrena și pregăti înlocuitori pentru ei. Cine va forma următoarea generație de învățători și prezbiteri? În plus față de perpetuarea conducerii bisericii, focalizarea pe echiparea succesorilor îi ajută pe prezbiteri să rămână smeriți. Este destul de greu să acumulezi putere în timp ce le transmiți această putere altora.

Încredere în congregație

Am ezitat pentru câțiva timp să includ acest punct, întrucât nu toți cei care citesc această carte sunt congregaționaliști ca mine. Nici cartea de față nu are ca scop să argumenteze în favoarea congregaționalismului. Dar îmi dați voie să observ cu smerenie că a conferi autoritate finală întregii congregații în anumite aspecte – lucruri pe care chiar și bisericile prezbiteriene le practică – oferă cea mai bună protecție structurală împotriva tiraniei prezbiterilor? Nevoia de a aduce decizii majore înaintea bisericii, spre aprobare, îi forțează pe prezbiteri să renunțe la putere și să își pună cu smerenie încrederea în membri și în Domnul. Au existat momente când mi-am dorit să pot lua o decizie majoră de unul singur. Procesul congregațional tinde să fie mai lent și uneori nu conduce la rezultatul pe care mi-l doresc. Dar, de-a lungul anilor, am ajuns să cresc în aprecierea felului în care congregaționalismul, atunci când este practicat bine, contribuie la unitate și încredere între

prezbiteri și membri. Convingerea că autoritatea finală asupra anumitor decizii stă în mâinile congregației îi forțează pe prezbiteri să lucreze mai asiduu la învățare și comunicare cu membrii bisericii, și la a-și pune încrederea mai mult în Dumnezeu, prin rugăciune.

PĂSTORII – OI

Isus a rânduit ca prezbiterii să fie păstori ai turmei Lui, sub autoritatea Sa. Prezbiterii ar trebui să pună la inimă această însărcinare și să guverneze bisericile lor cu mult curaj. Prezbiterii pasivi vor face ca problemele bisericii să se amplifice. Insist față de toți colegii mei prezbiteri: de dragul bisericii, de dragul Evangheliei și pentru gloria lui Dumnezeu – conduceți congregațiile voastre!

Totuși, în mijlocul acestei discuții despre păstorie, amintiți-vă un adevăr complementar: voi înșivă sunteți oi.

Acesta este marele paradox cu care orice prezbiter se confruntă. El este simultan păstor și oaie, un lider al ucenicilor lui Isus și un ucenic al lui Isus, un priveghetor al trupului local și o parte dependentă a trupului. Un prezbiter este un om păcătos, mântuit și susținut prin har, care merge după Bunul Păstor, Isus Hristos. Dintr-o dată, Isus se întoarce către el, îi pune un toiag de păstor în mână și îi spune: „Paște mielușcii Mei!” (Ioan 21:15).

Cum rezolvi tensiunea inerentă de a fi o oaie care se

transformă într-un păstor? Nu o rezolvi. Doar o recunoști. Răspunzi chemării de a păstori și îți declari în același timp dependența totală de Domnul. Spui ceva de genul: „Haideți să mergem pe această cale!”, în timp ce tu însuși te alături celorlalți din biserică strigând alături de ei: „Doamne, călăuzește-ne!” Îți ațintești privirea la Isus și, prin harul Lui, conduci fără să stăpânești.

6

PĂSTORIND ÎMPREUNĂ

Mă bucur că încă mai citești această carte. Ca să fiu deschis cu tine, mă îngrijorasem că ai fi putut ceda până în acest punct. Nu că ai fi avut de citit o carte stufoasă sau provocatoare. Dimpotrivă, îngrijorarea mea era că ai fi putut să ajungi descurajat când ai văzut tot ceea ce cere Biblia de la prezbiteri, și să fi abandonat cartea. Capitolul de la început, care tratează cerințele calificative pentru prezbiteri, a fost suficient de dificil. Apostolii au adoptat un standard înalt pentru prezbiteri: un caracter cristic, o familie bine gestionată și abilitatea de a predica și apăra adevărul biblic. Ce să mai spunem de a fi „fără reproș”? Orice bărbat conștient de greșelile și slăbiciunile sale ar considera acel profil cel puțin sobru. Pe când scriam acel capitol, nu puteam să nu meditez la această întrebare: „Sunt oare calificat să fiu prezbiter, darămite să scriu un capitol despre trăsăturile prezbiterului?” Dar chiar dacă ai trecut cu succes de evaluarea inițială, îndatoririle dificile din Capitolele 2 până la 5 se poate să te fi epuizat. Prezbiterii păstoresc o turmă, predică doctrina, resping eroarea, hrănesc membrii cu scopul maturizării, îi urmăresc și aduc înapoi pe cei rătăciți,

conduc și călăuzesc, sting conflicte, ca să enumăr doar câteva dintre responsabilitățile lor.

Și încă mai avem trei capitole până la final.

Această descriere a slujirii mă copleșește uneori, și sunt un păstor plătit, care își dedică întreaga săptămână acestei responsabilități. Dar dacă ai fi un prezbiter laic, cu o slujbă provocatoare, cu un drum lung până la serviciu, cu o familie activă, o casă de întreținut și poate chiar un hobby sau două? Cum ai putea să te achiți de înalta chemare a supravegherii congregației cu timpul limitat pe care îl ai la dispoziție? Pare o formulă pentru eșec. Este oare posibilă cu adevărat păstorierea laică? Eu cred că este. Parte din soluție stă în îmbrățișarea și prioritizarea cu sacrificiu de sine a chemării tale la păstorie. Alexander Strauch are câteva cuvinte directe pentru noi:

„Mulți oameni își cresc familiile, își fac lucrul și dedică totuși ore substanțiale slujirii comunitare, în cluburi, în activități atletice și/sau în instituții religioase. Sectele și-au construit mișcări imense formate din laici și ele supraviețuiesc în primul rând datorită timpului dedicat voluntar de către membrii lor. Noi, creștinii biblici, devenim un grup de credincioși leneși, moi, care nu fac nimic fără să fie plătiți. Este uimitor să vezi ce multe lucruri pot face oamenii atunci când sunt motivați să lucreze pentru lucruri care le plac. Am văzut oameni construind și remodelând case în timpul lor liber”.¹¹

¹¹ Alexander Strauch, *Biblical Eldership: An Urgent Call to Restore Biblical Church Leadership* (Littleton, CO: Lewis and Roth Publishers, 1995), p. 28.

Candidații la slujirea de prezbiter ar trebui să-și socotească costul slujirii și apoi să se cheltuie cu generozitate pentru bisericile lor, punându-și credința în harul lui Dumnezeu. Dar mai există un factor care face ca păstorirea laică să fie posibilă. Este vorba despre unul dintre elementele conducerii biblice prin prezbiteri care m-a ajutat să rămân puternic, ca păstor, de-a lungul anilor. Când Dumnezeu a conceput biserica locală, El a așezat în ea, cu înțelepciune, o pluralitate de prezbiteri. Păstorirea este posibilă pentru că se presupune că este un sport de echipă.

PĂSTORIREA LA PLURAL

Când Noul Testament îi descrie pe prezbiteri acționând în biserici, el vorbește despre ei la plural. Scanează următoarele versete. Observă că în fiecare biserică sunt mai mulți prezbiteri ce conduc:

„Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de prezbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei” (F.A. 15:4; v. și v. 6, 22; 16:4).

„Au rânduit prezbiteri în fiecare Biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră” (F.A. 14:23).

„Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, și i-a chemat pe prezbiterii Bisericii” (F.A. 20:17).

„Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii

și diaconii” (Fil. 1:1).

„Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit” (Tit 1:5).

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și pătaș al slavei care va fi descoperită” (1 Petru 5:1).

„Este vreunul printre voi bolnav? Să-i cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu undelemn în Numele Domnului” (Iacov 5:14).

Ai observat modelul? În fiecare biserică (singular), descoperim în mod repetat prezbiteri (plural).¹² Fiecare congregație își are propria echipă pastorală. Aceasta este o observație elementară, dar schimbă totul atunci când o pui în practică. Pluralitatea de prezbiteri este extrem de importantă pentru păstoria sustenabilă.

ÎMPARTE MUNCA

Să începem cu ce este evident: atunci când există mai mulți prezbiteri, volumul de muncă pastorală se împarte între aceștia. „Mai multe mâini fac munca ușoară”. „Munca în echipă împarte sarcinile și înmulțește succesul” – acestea, și alte proverbe asemănătoare sunt aplicabile și lucrării prezbiterilor.

Un membru al bisericii noastre m-a întrebat cândva

¹² Ibid, p. 37.

cum să se roage mai bine pentru mine. I-am vorbit despre volumul crescând de muncă din lucrare. Numărul membrilor din biserica noastră crescuse în acea vreme, iar nevoile pastorale se multiplicaseră. Am întrebat-o cumva retoric: „Cum să slujesc eficient unei turme în creștere?” Interesant a fost că acea persoană nu a considerat că întrebarea mea era retorică. N-am să uit niciodată răspunsul pe care mi l-a dat. A zâmbit, a ridicat din umeri, apoi mi-a răspuns simplu: „mai mulți păstori”. Evident – mai mulți păstori. Nu-mi venea să cred că nu mă gândisem la această soluție.

Presupun că, dacă Moise putea să rateze ceea ce era evident, și eu am ratat. Socrul lui, Ietro, a fost nevoit să îl tragă deoparte și să îi arate că avea nevoie de ajutor:

„A doua zi, Moise s-a așezat să judece poporul; și poporul a stat înaintea lui de dimineața până seara... Socrul lui Moise i-a zis: „Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine; căci lucrul este mai pe sus de puterile tale și nu-l vei putea face singur” (Exod 18:13, 17-18).

Și care a fost soluția lui Ietro? L-a sfătuit să își ia parteneri de lucrare:

„Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cinci zeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să

le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine” (Exod 18:21-22).

Simple fapt că a rânduit judecători l-a eliberat pe Moise și, tot așa, atunci când există mai mulți prezbiteri, greutatea lucrării se distribuie pe mai mulți umeri.

Așa că, dacă ești prezbiter, găsește modalități în care tu și colegii tăi să împărțiți lucrarea. Comunică-le acestora care sunt punctele fierbinți din biserică ce au nevoie de atenție, și astfel coordonați-vă eforturile.

Dacă ești copleșit, nu încerca să tot trudești, ci ridică stegulețul care anunță că ești în dificultate și cheamă-i pe frați să te ajute.

Cum ai putea să dispersezi mai intenționat responsabilitățile în rândul echipei tale de prezbiteri?

Am menționat cum prezbiterii noștri au încercat să împartă numărul membrilor bisericii între ei, dar nu trebuie să faci în mod necesar la fel. Esența este că e bine să împărțiți intenționat lucrarea.

PREZBITERII SWISS ARMY

Beneficiile păstoririi comune nu se opresc la diviziunea muncii. Pluralitatea îi permite unei biserici să aibă acces la diversele daruri existente în prezbiteri, așa încât fiecare dintre ei operează folosindu-se de punctele lui forte. Chiar dacă toți prezbiterii poartă aceleași responsabilități, ei aduc în echipă o

varietate de talente și experiență.

Îmi amintesc cum, pe când eram copil, am primit cadou primul meu briceag marca Swiss Army. Nu îmi amintesc cu precizie ce vârstă aveam, dar pot să-mi imaginez acel înveliș al cuțitului de un roșu strălucitor. Pe mânerul acestuia se găsea simbolul Swiss Army. Îmi amintesc cât de încântat eram să deschid toate acele instrumente din briceag, unul câte unul, imaginându-mi cum aş putea să le folosesc pe fiecare pentru a supraviețui, dacă aş fi răătăcit în sălbăticie. Există acolo un cuțit mai lung, unul mai scurt, șurubelnițe, o unghi-eră, forfecuță și desigur, cel mai important dintre instrumen-tele de supraviețuire, un tirbușon.

Retrăiesc același sentiment în fiecare an atunci când le spunem bun venit unor noi bărbați în grupul de prezbiteri al bisericii noastre. Fiecare frate aduce în echipă daruri unice, care imploră să fie descoperite și folosite. Este ca și cum ai deschide un briceag omenesc de tip Swiss Army, câte un dar al prezbiterilor pe rând. Evident, toți prezbiterii ar trebui să aibă anumite daruri, în comun, care sunt elemente de bază pentru un astfel de rol, precum darul conducerii și al învățării. To-țuși, chiar și aceste daruri pot să difere în formă și mărime.

În echipa actuală de prezbiteri, Mark este profesor ad-junct la un seminar local, și își folosește darurile pronunțate în predicare și cunoașterea avansată a Noului Testament pentru a face lucrarea puternică de predicare în cadrul congregației. În

mod repetat, Kent s-a folosit de cariera sa în finanțe pentru a ajuta conducerea bisericii în chestiunile legate de contabilitate. John are o pasiune profundă pentru rugăciune și a echilibrat echipa noastră cumva mai pragmatică, aducându-ne înapoi pe genunchi de multe ori de-a lungul anilor. Herb are un bun simț neobișnuit și, de regulă, pune întrebări profunde în decursul discuțiilor, lucru care ne conduce la esența problemelor.

Dedică-ți timp pentru a învăța cât mai multe lucruri despre colegii tăi prezbiteri. Identifică darurile pe care fiecare dintre ei le au ascunse în viețile lor și învață cum să le extragi pentru a le folosi.

Atunci când lucrați împreună, ai putea deveni frustrat de diferitele modalități în care alți prezbiteri rezolvă problemele sau stabilesc prioritățile. Dar nu te lăsa deranjat de aceste diferențe. Dimpotrivă, privește-i pe ceilalți prezbiteri ca parte a unui set de instrumente rânduite divin pentru a sluji congregației tale. Toți aceștia sunt parte a gândirii înțelepte privind pluralitatea prezbiterilor.

PĂSTOREȘTE PĂSTORII

În capitolul anterior, ne-a fost reamintit că prezbiterii sunt în același timp membri ai turmei lui Isus. Ne-am amintit de paradoxul „păstor-oaie” ce există în cazul prezbiterilor. Acest paradox ridică o întrebare interesantă: dacă păstori

sunt în același timp oi, cine îi păstorește pe păstori? Prezbiterii au nevoie de grijă pastorală la fel ca oricine altcineva. Ei pot să cadă în ispită, pot să sucombe în fața depresiei, pot să se lase atrași în conflicte, pot să devină plictisiți în lucrarea bisericii sau pot să-i piardă pe cei iubiți lor. Chiar și atunci când nu se află într-o situație de criză, păstoriile trebuie să continue să se maturizeze, asemenea oricărui alt membru al bisericii. Cine îi supraveghează spiritual?

Pluralitatea ne dă răspunsul și aici. Păstoriile trebuie să îi păstorească pe păstori. Supravegherea congregației este durabilă pentru că prezbiterii, la plural, acționează ca păstori unul față de celălalt. Cu mai mulți ani în urmă, un frate s-a alăturat echipei de prezbiteri pentru prima dată. I-am spus soției lui, pe jumătate glumind: „Ești gata pentru încercări?”

„Ce încercări?”, a întreat ea.

„Încercările care vor veni asupra ta și asupra soțului tău când va deveni prezbiter. Pregăteți-vă să fiți testați!”, am răspuns eu.

Se pare că am spus asta mai bine decât îmi închipuiam. El și-a pierdut slujba în vreme ce slujea ca prezbiter și a rămas șomer vreme de peste un an. În decursul acestei „vacanțe involuntare”, ceilalți prezbiteri au revărsat un fluviu constant de rugăciune și încurajări în viața lui. Prin harul lui Dumnezeu și cu ajutorul lor, el a ieșit din acea perioadă mai puternic și mai zidit.

Dacă ești prezbiter, asumă-ți riscul și fii deschis cu ceilalți. Nu te teme să dai pe față rănilor și temerile tale, luptele și păcatele tale. Ceilalți prezbiteri nu pot să te păstorească bine, dacă tu pretinzi că ești Superman. Mai specific, cere-le să se roage pentru nevoile din viața ta. Așa cum am menționat mai devreme, prezbiterii noștri se întâlnesc de două ori pe lună, una din aceste două întâlniri fiind dedicată rugăciunii. La acea întâlnire de rugăciune, ne întrebăm reciproc cum să ne rugăm unii pentru alții. Este o practică neînsemnată, dar ea ne ajută să rămânem conectați reciproc la latura de oaie a fiecăruia. La una dintre întâlnirile de rugăciune ale prezbiterilor, cu mai mulți ani în urmă, când am întrebat cum am putea să ne rugăm unul pentru altul, un prezbiter și-a dat jos proverbialele mască. A vorbit deschis despre o criză în afacerea și finanțele sale, și ne-a dezvăluit cu disperare lupta care a rezultat din asta. A fost un moment greu, dar așa s-a deschis o ușă. Câțiva dintre ceilalți prezbiteri au intrat pe acea ușă și și-au mărturisit nevoile din căsătoriile lor. Timpul nostru de rugăciune din acea seară a fost orice altceva, dar nu o plictiseală. Am mijlocit unii pentru alții cu o compasiune și dorință nouă. Dacă vrei să îți păstorești eficient congregația, trebuie să te afli tu însuși sub supraveghere spirituală. Așa că, smereste-te și permite-le celorlalți prezbiteri să îngrijească de tine.

ASCUTE FIERUL

Am văzut, iată, felul în care pluralitatea de prezbiteri

face ca lucrarea pastorală să fie durabilă, în special atunci când aceasta implică prezbiteri laici. Abordarea de echipă promovează mai bine păstorirea, pentru că ea protejează prezbiterii de epuizare prin a distribui sarcina lucrării, prin a pune alături talente și daruri complementare și prin a-i susține pe prezbiteri în încercările lor.

Dar mai există o constelație de pericole pentru păstori: mândria, dorința de control, mâna de fier, incapacitatea de a-i face pe alții să se apropie de tine, și chiar tentația de a fi abuziv. Așa cum am văzut în capitolul anterior, prezbiterii trebuie să conducă fără să stăpânească. Pluralitatea ajută la păzirea împotriva tendințelor de dominare prin a crea un context în care prezbiterii pot să pună în practică acel faimos proverb: „După cum fierul ascute fierul, tot astfel și omul însuși îl face mai ager pe semenul său” (Prov. 27:17, NTR).

Acolo unde prezbiterii practică o pluralitate sănătoasă, este mai dificil ca vederile sau tendințele unuia singur să domine, întrucât prezbiterii se compensează unul pe celălalt. Prezbiterii mai blânzi îi temperează pe cei mai aspri. Activiștii îi mobilizează pe cei mai analiști către luarea unor decizii realiste.

Prezbiterii cu credință mai puternică își înfrânează orice decizie de la a fi încă un exercițiu de conservatorism fiscal și management al riscului, în timp ce prezbiterii cu spirit mai practic îi ajută pe cei visători și vizionari să nu facă lucruri stupide sub pretextul „credinței în Dumnezeu”. Acest fel de

echilibrare reciprocă generează o atmosferă pe care persoanele pline de sine o găsesc greu de tolerat.

Dar ca să fiu și mai la obiect, pluralitatea creează o structură în cadrul căreia prezbiterii se pot corecta reciproc atunci când vreunul se abate de pe cale.

Întâlnirile prezbiterilor din biserica noastră ajung să fie câteodată încinse. (Îmi dau seama că acest lucru nu se petrece în majoritatea bisericilor, așa că ai putea să-ți folosești un pic imaginația ca să percepi cum ar sta lucrurile). Congregația noastră se întâmplă să fie binecuvântată cu niște lideri puternici, care își susțin cu tărie opiniile, mulți dintre ei slujind ca prezbiteri. Atunci când se ridică probleme provocatoare în decursul întâlnirilor de prezbiteri, tot așa se ridică și temperatura din acea încăpere.

Totuși, am fost impresionat în repetate rânduri să văd prezbiterii apropiindu-se unii de alții după o întâlnire de acest fel. Uneori, îi văd cerându-și scuze reciproc pentru că au argumentat prea insistent. Mai târziu, în acea săptămână, ar putea să se întâlnească împreună la o cafea și să vorbească despre diferențele dintre ei. Alteori, un frate îl corectează pe celălalt cu privire la comportamentul pe care l-a avut în decursul întâlnirii, și îl îndeamnă să-și corecteze și să-și schimbe abordarea. Prezbiterii mai tineri au făcut uneori pasul înainte cu grijă în discuțiile cu veteranii, atunci când acești prezbiteri au dominat conversațiile în modalități care i-au redus la tăcere pe

cei mai tineri. Prezbiterii s-au ridicat în întâlnirile bisericii pentru a-și cere scuze înaintea congregației pentru tonul răspunsurilor lor din întâlnirile anterioare, mulțumită îndemnurilor blânde ale colegilor lor.

Un prezbiter a fost întotdeauna foarte deschis. Pe de altă parte, este un lucru minunat să-l avem în echipă, pentru că el ne ajută să nu cădem în capcana gândirii de turmă, mulțumită abilității sale de a formula cu pasiune puncte de vedere diferite. Am ajuns să îl apreciez tot mai mult pe acest frate, în special întrucât eu tind să evit conflictele. Pe de altă parte, această franchețe a lui poate genera fricțiuni. Totuși, el își face un obicei din a mă suna după întâlnirea prezbiterilor ca să-mi ceară părerea dacă nu cumva a depășit limitele sau dacă este necesară vreo scuză din partea lui. Dacă eu spun, „da, cred că ai fost un pic cam aspru”, acest prezbiter imediat face ceea ce este nevoie pentru a îndrepta lucrurile. De-a lungul anilor, am observat cum a devenit din ce în ce mai blând, cu mai mult tact și mai sensibil, fără a-și pierde darul vorbirii cu franchețe.

BUCURĂ-TE DE CĂLĂTORIA ÎMPREUNĂ

Dă-mi voie să adaug un ultim lucru despre pluralitatea prezbiterilor. Este mult mai aducător de satisfacție și chiar mai interesant să păstorești ca echipă decât să fii un păstor singuratic. Privind în urmă peste mai bine de 15 ani de lucrare pastorală, pot să spun că una dintre cele mai mari bucurii ale lucrării a fost să slujesc alături de prezbiterii laici din congregația mea.

Acești bărbați au fost un grup de frați pentru mine și unul pentru altul. Am fost împreună părtași bucuriilor și lacrimilor. Am celebrat împreună victorii și ne-am rugat împreună, trecând prin conflicte și probleme aparent nerezolvabile. Ei au fost întotdeauna alături de mine, uneori literal, în decursul unora dintre cele mai dificile momente ale lucrării mele. De multe ori, i-am condus bine. Alteori, m-au ridicat și m-au dus ei până în locul de unde puteam să conduc iarăși.

Dacă te afli într-o biserică fără prezbiteri și cu un singur păstor plătit, te rog să folosești orice influență ai pentru a îndrepta direcția bisericii tale către adoptarea modelului prezbiterilor laici. Nu doar că păstorirea de unul singur este, biblic vorbind, fără susținere, ci însăși structura actuală îl lipsește pe păstorul tău de suportul vital și de satisfacția profundă a slujirii. Apoi, acest lucru le fură celorlalți membri ai bisericii beneficiile bogate ale grijii pastorale, ca și bucuria de a vedea bărbați din rândul lor înflorind ca lideri. Și există bărbați în congregația ta care ratează oportunități de creștere ce nu se vor ivi în viețile lor decât atunci când fac pasul credinței și trec la păstorirea unei congregații.

Ai nevoie de prezbiteri (la plural). Acesta este planul lui Isus pentru păstorirea durabilă și eficientă a bisericilor Lui.

7

FII MODEL ÎN MATURITATE

În dimineața primei zile din anul 1996, stăteam la biroul meu ca proaspăt păstor asistent interimar la South Shore Baptist Church. Nimic nu-ți dă un simțământ mai clar al importanței și siguranței slujbei precum titlul de „păstor asistent interimar”.

Totuși, în acea dimineață, eram fericit că îmi încheiasem școala și că aveam o slujbă reală în lucrare. Îmi finalizasem ultimele clase de la seminarul teologic cu câteva săptămâni în urmă, încheind doi ani și jumătate de studiu la zi. Înaintea seminarului teologic, trecusem prin patru ani de studii biblice la colegiu. Cu peste șase ani de școală neîntreruptă, credeam că aveam tot ce era necesar pentru a fi păstor: două diplome teologice, o colecție impresionantă de comentarii și câteva predici la îndemână, provenind din temele mele de la lecțiile de predicare. Ce altceva aș mai fi putut avea nevoie? Exista un lucru „mărunt” care îmi lipsea: aveam nevoie de cineva ca să-mi arate cum să păstoresc în realitate o congregație.

Așa că Dumnezeu mi l-a dat pe Ray.

Biserica îl angajase pe Ray ca păstor interimar cu doar câteva săptămâni înaintea mea. Ray este un predicator bătrân din New England, un om înțelept care, de-a lungul unui an și jumătate, mi-a arătat cum să păstoresc o biserică. L-am văzut navigând printre curenții puternici ai comitetului nostru de prezbiteri. L-am ascultat în sesiunile lui de consiliere pastorală și l-am însoțit în vizitele la spital. Mi-a dat câteva modele de mesaje pentru nunți și înmormântări, pe care le folosesc și astăzi. Am putut vedea astfel păstoria bună pusă în practică.

Uneori glumesc spunând că, dacă fac ceva bine în lucrarea pastorală, probabil că acesta se datorează faptului că îl copiez pe Ray, iar dacă fac ceva greșit, probabil că este cauzat de improvizațiile mele.

Dar, mai mult decât să mă învețe abilități de lucrare, Ray a fost pentru mine un model în privința caracterului și a inimii unui păstor. El a demonstrat răbdare făcând schimbări cu un ritm suficient de lent ca acestea să fie suportabile pentru o biserică de yankei. El a manifestat blândețe, smerenie și bucurie, chiar și atunci când lucrurile nu erau făcute în felul lui. El și-a pus încrederea în Dumnezeu și a rezolvat astfel, cu rugăciune, problemă după problemă. Mai presus de toate acestea, Ray i-a iubit pe oameni, și ei știau asta. În final, aș spune că Ray nu doar că mi-a arătat cum să fiu păstor, ci el i-a arătat întregii biserici cum să Îl urmeze pe Isus.

IMITĂ-MĂ

Experiența mea cu Ray mă face să mă gândesc la ceea ce Pavel îi spunea bisericii din Corint: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt al lui Hristos!” (1 Cor. 11:1, NTR). Îți sună ciudat? I-ai spus vreodată unui creștin să imite felul în care tu Îl imiți pe Isus? Acest lucru sună ca un act de mândrie. Imaginează-te spunându-le celor adunați la grupul de studiu biblic sau colegilor tăi din comitetul bisericii: „Vreau să știți cu toții că Îl urmez destul de bine pe Isus, așa că probabil că ar trebui să mă copiați”. Poate că acel verset conține o frază pe care doar Pavel ar putea să o rostească. La urma urmei, el era apostol. El putea să spună lucruri grandioase precum „imitați-mă”.

Dar Pavel a mers mai departe. El nu a spus doar, „imitați-mă”, ci el a și îndemnat biserica din Filipi să le acorde atenție celor care îl imitau: „Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveți în noi” (Fil. 3:17). Ați observat cuvântul „noi” din acel verset? El n-a spus „în mine”, ci a spus „în noi”. Cuvântul „noi” din Filipeni se referă la Pavel și Timotei (1:1). Așadar, cercul de modele s-a extins dincolo de Pavel, incluzându-i pe Timotei și pe creștinii din Filipi, care copiau modelul de viață al lui Pavel și Timotei.

În scrisoarea lui către Timotei, Pavel și-a instruit explicit tânărul ucenic să fie un model de imitat: „nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Tim. 4:12).

Dar ce se întâmplă dacă a fi un exemplu de copiat nu este un rol rezervat sfinților apostoli? Ce-ar fi dacă oferirea drept model și copierea sunt două bătăi gemene care compun ritmul normal al uceniciei creștine? Ce-ar fi dacă ceea ce avem nevoie cu adevărat pentru a crește în maturitate sunt mai mulți Ray și Timotei care constituie exemple în bisericile noastre?

Acest lucru ar avea logică, având în vedere modalitatea în care Dumnezeu pare să ne fi creat în ce privește imitarea. Încă din pruncie, noi învățăm să vorbim, să ne comportăm și să reacționăm imitându-i pe cei din jurul nostru. Orice tată a avut parte de acele momente terifiante când a auzit propriile cuvinte ieșind din gura copilului său. Mamele sunt îngrijorate de prietenii pe care copiii lor adolescenți și i-ar putea face, pentru că ele înțeleg puterea modelului pe care aceștia îl joacă pentru copiii lor. Chiar atunci când ajungem adulți, noi copiem de la alții accente, fraze, expresii ale feței, umorul, gusturile, obiceiurile și hobby-urile. Este motivul pentru care cuplurile care au fost căsătorite și au trăit fericite vreme de 50 de ani au reușit să se transforme, devenind o singură persoană.

Această dinamică a modelului și copierii, a exemplului și imitatorului, se aplică și uceniciei creștine. Totuși, viața creștină nu începe cu imitarea. Ea începe cu o minune. Ucenicia începe atunci când un păcătos aude Evanghelia iar Duhul Sfânt îi schimbă dorința interioară în mod supranatural, prin auzirea Cuvântului. Drept rezultat, păcătosul se pocăiește de

păcatul lui și crede că Isus a murit și a înviat din nou pentru a-l salva. El a fost născut din nou prin puterea lui Dumnezeu, iar primul strigăt este acesta: „Isus este Domnul!” Omul trebuie să se nască din nou pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Nimeni nu îl poate imita pe acesta, pentru a trece de la necredință la credință.

Dar acum, acest bebeluș spiritual născut de sus trebuie să crească în maturitate cristică. Cum se petrece acest lucru? El implică o mulțime de factori, precum hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar el mai are nevoie de ceva. Nou-născutul prunc al lui Dumnezeu are nevoie de o familie unde poate învăța cum să umble cu Isus, văzând exemplul altora. Are nevoie de o biserică locală.

O biserică locală sănătoasă furnizează o matrice bogată de relații, care poate fi folosită pentru copierea reciprocă a modelelor de viață. Devenind membru într-o părtășie a Evangheliei, proaspătul nostru creștin poate compara viața sa cu cea a altor credincioși care se adaptează, copiind viața minunată și ciudată a unui ucenic iertat de Isus. El poate învăța de la frații lui, care L-au urmat pe Isus vreme mai îndelungată și, în acest proces, au avut parte de biruințe asupra păcatului prin puterea Duhului Sfânt și au trecut prin furtuni importante ale vieții, punându-și nădejdea în harul lui Dumnezeu. El poate găsi chiar câțiva tați și câteva mame evlavioase, asemenea apostolului Pavel și a păstorului interimar Ray, care ar putea să îl inspire să se roage, „Doamne, ajută-mă să fiu ca el”.

Nu avem nevoie doar de învățare și predicare solidă cu privire la viața creștină de ascultare, ci avem nevoie și să vedem această sfințenie pusă în practică. Noi creștem prin imitare așa cum apostolii L-au imitat pe Isus, așa cum Timotei l-a imitat pe Pavel, și așa cum Jeramie l-a imitat pe Ray.

PĂSTORIREA PRIN A FI

Așadar, ce au de-a face toate acestea cu prezbiterii? Această carte se dorește a fi o descriere a responsabilităților lor. Unde se potrivesc ei în această discuție despre a fi model și a copia un model?

Este simplu: Dumnezeu i-a chemat pe prezbiteri să fie bărbați care merită imitați. O biserică locală sănătoasă are de regulă mai mulți oameni, bărbați și femei, ale căror exemple de viață le putem urma. Dar atunci când o biserică alege ca un bărbat să fie prezbiter, ea spune oficial ceva de genul: „Iată aici un exemplu oficial, recunoscut de biserică, al unui ucenic matur al lui Isus”. El nu este singurul exemplu, nici un exemplu perfect, și nu este necesar să fie cel mai bun exemplu din acea congregație pentru toate virtuțile creștine. Dar un prezbiter este, fără îndoială, un model de urmat. Când desemnează pe cineva ca prezbiter, biserica spune: „Imitați-l, căci el îl imită pe Hristos”. O biserică trebuie să fie capabilă să îl îndrepte pe un credincios proaspăt născut din nou către un prezbiter, și să spună: „Vrei să știi cum arată un creștin adevărat? Atunci privește la el”. Dacă ar fi să exprim acest lucru

într-un alt fel, slujba unui prezbiter implică păstoria prin acțiune și, în egală măsură, prin a fi. Prezbiterii păstoresc bisericile nu doar prin ceea ce ei fac, ci și prin ceea ce ei sunt. Căci fără a fi, a face este inutil.

Haideți să revedem elementele descrierii slujbei unui păstor, pe care le-am identificat în capitolele anterioare. Observați că niciun element al acestei liste nu poate fi împlinit decât dacă prezbiterul își împlinește chemarea de a fi un model. Pe scurt, caracterul cristic este o *sine qua non* a lucrării pastorale.

În Capitolul 2, am sumarizat întreaga descriere a slujbei prezbiterilor prin a spune că ea constă în păstoria membrilor bisericii către creșterea în maturitatea cristică. Prezbiterii sunt păstori care investesc în viețile membrilor bisericii pentru a-i ajuta pe aceștia să crească împreună tot mai mult în asemănare cu Isus.

Dar dacă un prezbiter este el însuși imatur, cum ar putea să-i păstorească pe alții către creșterea în evlavie? Așa cum n-ai angaja un consultant financiar care și-a ruinat averea prin decizii greșite de investiții, și așa cum un antrenor de fitness care face mișcări exagerate nu ți-ar inspira încredere, tot așa un prezbiter neevlavios și egoist, care spune „imitați-mă!”, va avea puțini admiratori. Nu-i poți aduce pe alții la Hristos decât dacă ai mers tu însuși la El.

Capitolul 3 a prezentat responsabilitatea predicării.

Prezbiterii explică adevărul biblic și resping erorile doctrinare. Dar ce-ar fi dacă viața prezbiterului ar contrazice învățătura lui în modalități izbitoare? Toți s-ar opri din a-l asculta, poate cu excepția celor cărora le plac otrăvurile. Oamenii nu au prea multă răbdare cu învățătorii de genul „faceți ce zice popa, nu ce face popa”. Ba mai rău, predicatorii ipocriți ai poporului lui Dumnezeu vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mire că Iacov ne-a avertizat în felul următor: „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră” (Iacov 3:1).

Dar atunci când un păstor combină învățătura sănătoasă cu trăirea sănătoasă, acestuia nu îi va lipsi niciodată o turmă dedicată. Când mă gândesc la lucrarea de predicare a lui Ray, ca păstor interimar, îmi aduc aminte de o predică specială a lui.

În decursul săptămânii de Paști, Ray a predicat din Ioan 13 despre faptul că Isus le spăla picioarele ucenicilor. Îmi amintesc de acea predică din două motive. În primul rând, pentru că a fost o predică deosebită. Ray a vorbit clar și mișcător despre lucrarea de slujitor a lui Isus, nu doar în ceea ce privește spălarea picioarelor, ci și în a merge la cruce pentru a spăla păcatele. Ray a chemat congregația noastră la o slujire asemănătoare, prin smerenie, unul față de celălalt, în lumina Evangheliei.

În al doilea rând, și poate mai important, îmi amintesc

acea predică pentru că, ascultând cuvintele lui despre slujire, am văzut în același timp smerenia, slujirea și sacrificiul de sine în bărbatul care le predica. Umblarea creștină consecventă a lui Ray m-a convins să ascult mesajul lui.

În Capitolul 4, am analizat responsabilitatea provocatoare a prezbiterului de a-i urmări și aduce înapoi pe membrii care rătăcesc. Aceasta este o responsabilitate sensibilă, pentru că membrii rătăcitori sunt adesea fragili și răniți. Drept rezultat, ei au reticențe în a manifesta încredere în alții. De aceea, atunci când un păstor cu un caracter problematic face pasul înainte către aceste persoane, oile pierdute se îndepărtează și mai rapid. Cum ar putea o oaie să ia în serios eforturile unui păstor de a „veghea” asupra ei, când acest prezbiter nu poate să vegheze nici măcar asupra propriei persoane?

Putem să mergem un pas mai departe. Dacă ipocrizia unui păstor trece dincolo de pereții bisericii, ea îi împiedică pe alții chiar să facă o banală vizită bisericii. „Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului” (1 Tim. 3:7).

În Capitolul 5, ne-am luptat cu tensiunea dintre conducerea fermă și blândețe. Din nou, caracterul evlavios este cheia. Petru spune: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră... nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțea, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Petru 5:2-3). A fi un exemplu este antidotul pentru tendința de a conduce cu

mână de fier. Atunci când prezbiterii trăiesc și iubesc asemenea lui Isus, ei nu pot ajunge să fie cunoscuți pentru că sunt aroganți sau dominatori. Dimpotrivă, ei capătă o umilință ca a lui Isus, lucru care le conferă o autoritate morală față de care biserica se supune de bunăvoie. Prezbiterii trebuie să conducă prin exemplul lor, dacă vor să spere să conducă vreodată.

În final, am discutat chestiunea pluralității prezbiterilor în cadrul Capitolului 6. Prezbiterii dau un exemplu nu doar prin viața lor, la nivel individual, ci și ca echipă. Gândește-te la grupul prezbiterilor tăi ca la biserica în miniatură. Modalitatea în care prezbiterii interacționează, rezolvă probleme, se străduiesc pentru a asigura unitate și se confruntă cu provocări, ca echipă, ar trebui să fie ca o dramatizare vie pe care biserica încearcă să o copieze. O echipă de prezbiteri ar trebui să fie capabilă să spună împreună: „Imitați-ne, întrucât și noi Îl imităm împreună pe Hristos”.

Am predat cândva la biserica noastră o lecție pe tema prezbiterilor biblici. Ca parte a acelei lecții, am făcut o „excursie” la o întâlnire pe viu a prezbiterilor. După aceea, membrii acelui grup au discutat împreună despre experiența respectivă. Ei au remarcat dragostea, smerenia și blândețea pe care le-au văzut exprimate în prezbiteri, unul față de celălalt, ca și preocuparea sinceră a acestora, atunci când s-au rugat pentru membrii bisericii.

Unii din acel grup se așteptaseră la ceva diferit de la

prezbiterii aflați în acea întâlnire, ceva mai degrabă intimidant, ca și cum ar fi avut de-a face cu o clasă superioară de cetățeni. Dar au descoperit ceva în interacțiunile dintre prezbiteri, care îi asemena cu Isus. Pentru prezbiterii noștri, a fost o seară minunată. Poți să vezi acum felul în care sângele dător de viață al evlaviei ar trebui să pulseze prin orice lucru pe care îl face un prezbiter?

Dar dacă un prezbiter își compromite integritatea prin neascultare față de Domnul, lucrarea lui moare. Umblarea prezbiterului cu Domnul este acel lăncișor pe care toate perlele slujirii sale se înșiră. Taie acel lanț și perlele vor cădea la pământ, răspândindu-se în orice direcție. Un prezbiter ar putea fi talentat, experimentat și carismatic, dar dacă el nu îl reflectă bine pe Isus, imaturitatea lui va ajunge în final să taie picioarele darurilor sale. Felul de a trăi al unui prezbiter dă credibilitate și putere faptelor lui. Aceasta explică de ce Biblia prezintă liste atât de lungi de cerințe calificative pentru prezbiteri, așa cum am văzut în Capitolul 1, și de ce aceste cerințe se concentrează în principal pe un caracter exemplar. Un prezbiter trebuie să fie „fără reproș” (1 Tim. 3:2). Întreaga lui lucrare depinde de aceasta.

VEGHEAZĂ LA VIAȚA TA

Având în vedere importanța vitală a exemplului dat de prezbiteri înaintea bisericii, nu putem să încheiem acest capitol

fără a adăuga o altă responsabilitate critică la descrierea lucrării prezbiterului: orice prezbiter trebuie să caute continuu sfințenia, dragostea și maturitatea spirituală.

Pentru a putea conduce ca Isus, prezbiterii trebuie să se asemene tot mai mult cu Isus. Pavel îi spunea lui Timotei: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Tim. 4:16). Aceasta este o afirmație uimitoare, dar ea descrie și o responsabilitate uriașă. Pavel spunea că păstorul joacă un rol rânduit de Dumnezeu în mântuirea sufletului său și în mântuirea sufletelor altora, acordând atenție vieții și învățaturii sale.

Partea legată de învățătură ar putea fi mai puțin șocantă pentru noi. Oamenii sunt mântuiți prin auzirea Evangheliei, predicată din Biblie, așa că, dacă un lider al bisericii își păzește învățătura de erori, acea învățătură poate fi un mijloc al harului mântuitor al lui Dumnezeu.

Dar cum rămâne cu viața păstorului? Acordând atenție vieții sale și fiind „o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Tim. 4:12), el joacă un rol în propria mântuire și în mântuirea oamenilor din congregația lui. Duhul lui Dumnezeu folosește cumva viața trăită în sfințenie a unui prezbiter prin a lucra mântuire în alți oameni din biserică. De aceea, a fi model și a copia modele

de trăire sfântă nu sunt lucruri opționale. Ele sunt elemente centrale pentru felul în care progresăm spiritual împreună, în biserica locală.

Așadar, frate prezbiter, mai presus de orice, veghează asupra vieții tale. Dacă speri să poți spune alături de Pavel, „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11:1), atunci trebuie mai întâi să te alături lui declarând, „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce le-am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9:27).

Cunoaște-ți sufletul și înclinațiile care te-ar putea descalifica. Fii conștient de acele pete de pe inima ta, către care ispitele tind să își lanseze asaltul. Continuă să te împotrivești păcatului și să îl ucizi oriunde îl găsești, prin puterea Duhului Sfânt (Rom. 8:13). Mergi pas la pas cu Duhul Sfânt (Gal. 5:16), așa încât faptele firii pământești să se usuze, iar roada Duhului să ajungă la maturitate (v. 19-23). Fă așa încât Cuvântul lui Dumnezeu să reînnoiască mintea ta, ca să te îmbraci continuu cu omul cel nou (Efes. 4:22-24). Adu-ți zilnic trupul ca jertfă vie (Rom. 12:1-2).

FĂ CA EVANGHELIA SĂ ÎNAINTEZE

Nu presupune că, doar pentru că ești prezbiter, ai ajuns la capătul cursei. De altfel, situația este pe dos: faptul că ai devenit prezbiter al bisericii ar trebui să impregneze în tine un

simțământ proaspăt al urgenței de a merge mai departe în imitarea lui Isus.

Congregația ta are nevoie să vadă nu doar un prezbiter evlavios, ci și un prezbiter care crește. Pavel i-a spus lui Timotei nu doar să acorde atenție vieții lui, ci și să și-o îmbunătățească într-un mod vizibil: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” (1 Tim. 4:15). Nu-i așa că este interesant? Congregația ta trebuie să vadă progres, nu perfecțiune. Isus a obținut deja perfecțiunea pentru noi. Biserica trebuie să imite nu doar stadiul până la care ai crescut tu în Hristos, ci și să vadă, la fel de important, că tu continui să crești.

Cu alte cuvinte, biserica trebuie să vadă cum Evanghelia continuă să îți transforme viața. Oile trebuie să recunoască faptul că și tu te pocăiești cu regularitate de păcatele tale. Ele trebuie să te audă strigând în rugăciune după puterea învierii Lui Isus în sufletul tău. Ele trebuie să cunoască faptul că ai citit Biblia și că te rogi zilnic, nu doar pentru că ești super-sfântul desemnat de biserică drept păstor, ci pentru că ai învățat că, fără o hrănire zilnică din acea mană cerească, nu ai putere de a te împotrivi ispitei sau de a-I sluji Domnului.

Fiind un model de progres în dependență de Evanghelia, tu le îndrepti atenția membrilor bisericii dincolo de propria ta persoană: le ridici privirile către Isus, Acela după al Cărui chip suntem transformați.

8

PLEDEAZĂ PENTRU TURMĂ

De-a lungul celor șapte capitole anterioare, am explorat descrierea slujirii biblice a prezbiterilor. În încercarea de a sumariza descrierea slujirii, am spus că ea are de-a face cu păstorierea membrilor bisericii către creșterea în maturitate, într-un caracter cristic. Dar am putea spune în același timp că prezbiterii sunt chemați să păstorească bisericile locale asemenea lui Isus. Truda unui prezbiter copiază mult din modelul lucrării lui Isus față de ucenici. Isus a predicat Cuvântul lui Dumnezeu, iar prezbiterii continuă să predice același Cuvânt.

Isus a venit din Cer ca să-i caute și să-i mântuiască pe cei pierduți și, în mod asemănător, prezbiterii îi caută pe cei rătăciți, uneori plătind un preț personal. Isus întruchipează perfect chipul lui Dumnezeu, iar prezbiterii caută să-L imite pe Isus într-o modalitate care îi face exemple pentru membrii bisericii. Prezbiterii păstoresc bisericile asemenea lui Isus, prin învățare, conducere, îndemnare, slujire și prin a fi modele înaintea acestora, asemenea lui Isus.

Dar să nu uităm ceva. Prezbiterii trebuie în același timp să copieze cealaltă „jumătate” a lucrării lui Isus. Păstoriarea, ca în cazul lui Isus, implică rugăciunea asemănătoare lui Isus:

„Se răspândea tot mai mult vestea despre El, și oamenii se strângeau cu grămada, ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor. Iar El se ducea în locuri pustii, și Se ruga” (Luca 5:15-16).

Aceste versete ne oferă un sumar al lucrării lui Isus până la patima Sa. Suntem familiarizați cu prima parte a acestui sumar, cu lucrarea Sa publică, întrucât Evangheliile descriu această lucrare cu multe detalii. Îl vedem deseori pe Isus predicând, făcând minuni și slujind în mijlocul oamenilor.

Dar cum rămâne cu cealaltă jumătate a acestui sumar, partea aceea care descrie cum Isus se retrăgea „adesea” pentru a se ruga? Nu cunoaștem la fel de multe lucruri despre acest aspect, în principal pentru că autorii Evangheliilor nu descriu cu atât de multe detalii viața de rugăciune a lui Isus. Dar, dacă am fi atenți, am putea surprinde repetatele momente ale acestei misiuni vitale, deși adesea prea repede trecută cu vederea, din lucrarea lui Isus. Hai să rămânem la scrierile lui Luca:

- Isus s-a rugat la botezul Său, moment în care cerurile s-au deschis, Duhul Sfânt S-a pogorât, iar Tatăl a vorbit (3:21-22).
- Isus Și-a început o zi aglomerată în Capernaum prin a merge într-un loc pustiu, cel mai probabil pentru a se ruga (4:42; cf. 5:16).

- El Și-a petrecut întreaga noapte sub cerul liber, rugându-se înainte de a-i alege pe cei doisprezece apostoli (6:12).
- Isus s-a rugat în privat alături de ucenici (9:18), și chiar i-a luat pe Petru, Iacov și Ioan pe munte ca să se roage, loc în care ei L-au văzut schimbat la față (9:28).
- Exemplul de mijlocire al lui Isus i-a îndemnat pe ucenici să-I ceară să-i învețe cum să se roage (11:1), prilej cu care El i-a învățat rugăciunea *Tatăl nostru*.
- El a relatat pilda văduvei insistente cu scopul de a-i inspira să „se roage necurmat, și să nu se lase” (Luca 18:1).
- La doar câteva ceasuri înainte de răstignirea Sa, Isus a respins ispita din Grădina Ghetsimani, rugându-se înaintea Tatălui (22:39-44).
- În continuarea scrierilor lui Luca, în cartea Faptelor Apostolilor, după înălțarea lui Isus la Cer, „toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (F.A. 1:14).
- Pe măsură ce biserica s-a născut și a crescut în mărime, apostolii au descoperit că satisfacerea nevoilor practice ale congregației afecta timpul dedicat rugăciunii. De aceea, ei au propus desemnarea a șapte bărbați care să se ocupe de administrarea nevoilor tot mai mari ale bisericii (6:1-3). Ce ar fi trebuit să facă apostolii cu timpul și energia economisite în felul acesta? Iată, ei au spus: „noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (F.A. 6:4).

Apostolii au dus mai departe modelul lui Isus, o lucrare cu două fațete – predicare și rugăciune. Pare ciudat pentru tine că apostolii și chiar Domnul Isus au dedicat atât de mult din energia lor rugăciunii, și asta într-un mod intenționat? Îți marchează conversația cu Tatăl viața și lucrarea în felul în care s-a petrecut cu Isus și apostolii Lui?

TRĂIND DIN RUGĂCIUNE

În practica rugăciunii, nu avem nevoie doar să mergem înainte după modelul comuniunii personale a lui Isus cu Tatăl, ci ea trebuie împinsă înainte de natura provocatoare a lucrării de păstorire. Lucrarea pastorală poate să te aducă pe genunchi, într-un fel sau altul.

Sper că, până în acest moment, s-a născut în tine o trepidație sfântă când te gândești la privegherea unei congregații. Lucrarea poate fi obositoare. Predicarea, mentorarea, confruntarea, îndemnarea și conducerea oamenilor necesită timp foarte mult și pot să obosească sufletul. Indiferent cât de multă păstorire face cineva, rămâne întotdeauna loc pentru mai mult. Un prezbiter ar putea întotdeauna să mai dea încă un telefon, să mai ucenicizeze o persoană, sau să invite și pe altcineva la o masă. Cum ar putea să definească un prezbiter cuvântul „finalizat”?

Nu este de mirare că prezbiterii se retrag adesea și tind către modelul coordonatorilor. Este mult mai ușor să stai în

jurul unei mese câteva ore, să discuți câteva probleme și să votezi asupra unor lucruri. „Finalizat” se poate spune atunci când întâlnirea se încheie. Dar când intri în lucrarea de păstorie a oamenilor, fie că ești prezbiter plătit sau laic, vei ajunge față în față cu limitările timpului, energiei, cunoștințelor și darurilor tale. Din fericire, această confruntare te îndreaptă să strigi după ajutorul lui Dumnezeu. Pentru prezbiteri, rugăciunea nu este doar o îndatorire; ea este o strategie crucială de supraviețuire.

Dar nu doar anvergura lucrării este ceea ce ar trebui să îi îndrepte de prezbiteri către rugăciune, ci și obiectivul ei. Așa cum am văzut în Capitolul 2, prezbiterii își propun să îi conducă pe membrii bisericii către maturitatea în Hristos, însă ei nu au nicio putere să facă pe cineva să progreseze spiritual. Prezbiterii pot predica Biblia, dar ei nu-i pot face pe oameni să asculte din inimă. Un prezbiter poate să îndemne la încetarea luptelor dintre membri, dar nu poate să îl facă pe niciunul implicat să ierte. Dumnezeu le-a dat prezbiterilor un obiectiv pe care doar El îl poate duce la îndeplinire. Pavel i-a reamintit bisericii din Corint, care se închina la păstori: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor. 3:6-7). Incapacitatea noastră spirituală ar trebui să ne conducă să strigăm după puterea lui Dumnezeu de a aduce creștere în congregațiile noastre. Asemenea lui Ilie, putem drege altarul și putem pregăti jertfa, dar Dumnezeu

trebuie să trimită de sus focul Duhului Său în inimile și viețile oamenilor (1 Împ. 18:30-39).

Dacă anvergura provocatoare și criteriile de succes ale slujbei de prezbiter, imposibil de atins omenește, nu sunt suficiente pentru a-l convinge să pledeze înaintea Cerului după ajutor, măcar o privire în oglindă ar trebui să realizeze acest lucru.

Orice prezbiter cu cât de puțină conștiință de sine știe că înclinația proprie către păcat poate să-i ruineze lucrarea. El își deschide Biblia și își vede inima reflectată în amăgirea lui Avraam, în pofta lui David, în disperarea lui Ilie, în mândria lui Ezechia și în trădarea lui Petru. Și dacă acestea n-ar fi suficiente de rele, el citește despre faptul că există un leu înfometat, care dă târcoale (1 Petru 5:8). Când un prezbiter conștientează că este el însuși o oaie însetată, rănită, rătăcitoare și vânată, va behăi după ajutorul Bunului Păstor.

Da, exemplul lui Isus ne va determina pe noi, prezbiterii, să ne rugăm. Dar cerințele și provocările lucrării pastorale și deficiențele proprii ar trebui să ne îndemne să-I cerem lui Isus să facă imposibilul.

Prezbiterii nu doar se roagă pentru a păstori asemenea lui Isus, ci ei se roagă pentru că au nevoie de Isus, au nevoie ca El să facă păstorirea în ei și prin ei.

Lucrarea unui prezbiter trăiește din rugăciune.

PRACTICAREA RUGĂCIUNII

Cum ar trebui să fie lucrarea prezbiterului îmbibată în rugăciune? Cum măresc prezbiterii volumul rugăciunii, inspirați de Isus, și cum ajung responsabilitățile lor să le transforme în niște rugăciuni desperate?

Nu încerca să te gândești la rugăciune ca la o activitate suplimentară pe care ar trebui să o înghesui în calendarul tău deja supraaglomerat. Dimpotrivă, gândește-te la ea ca la acel sistem de operare în care funcționează toate aplicațiile prezbiterului. Este ca atunci când Pavel spunea, „rugați-vă neîncetat” (1 Tes. 5:17). Rugăciunea își atinge potențialul maxim atunci când fluviul acesteia ilustrează o stare constantă de dependență de Dumnezeu. Asemenea caracterului, rugăciunea ar trebui să curgă prin orice lucru pe care îl face un prezbiter. Ar trebui să fie acel fel de respirație spirituală regulată care aduce viața Duhului Sfânt în viețile și acțiunile noastre. Iată în cele ce urmează patru abordări posibile pentru a întreține mijlocirea în haina lucrării tale de prezbiter.

Rugăciunea publică

Încearcă să folosești orice moment al conducerii publice ca pe un motiv pentru rugăciune. Fii un oportunist al rugăciunii. Fie că officiezi Cina Domnului, că predai o lecție la clasa de școală duminicală, că vorbești la un seminar pentru instruirea lucrătorilor sau moderezi o întâlnire a bisericii, folosește-te în acel moment de autoritatea ta pentru a te ruga în

numele grupului care s-a adunat alături de tine. Atunci când te afli alături de alți membri ai bisericii într-o activitate de grup care țintește la rezolvarea unei probleme, fii tipul care spune, „poate că ar trebui să ne oprim și să cerem ajutorul lui Dumnezeu”. Dacă îi ceri unui grup din congregația ta să îți permită să te rogi, nimeni nu va obiecta vreodată.

În plus față de valoarea intrinsecă a rugăciunii, infuzarea mijlocirii în adunările publice îți oferă oportunitatea de a-i învăța pe oameni cum să se roage fiind model pentru ei. Așadar, când te rogi în numele membrilor adunați acolo, rostește o rugăciune echilibrată, din inimă. Asigură-te că te rogi nu doar pentru nevoile individuale din adunare, ci și pentru alte biserici, și pentru plantarea unor noi adunări în regiunea ta. Nu te ruga doar pentru alegerile viitoare din țara ta, ci înalță la tronul de har lucrarea Evangheliei la nivel global. Roagă-te pentru pâinea zilnică, dar nu uita să pledezi să vină Împărăția lui Dumnezeu și ca voia Lui să se împlinescă. Și încearcă să îți începi rugăciunile în felul în care încep majoritatea rugăciunilor din Biblie, anume prin înălțarea caracterului și a faptelor lui Dumnezeu: „Sfințească-se Numele Tău” (Matei 6:9). Prin harul lui Dumnezeu, oamenii îți vor imita rugăciunile atunci când tu vei imita modelele biblice.

Când te rogi în adunare, nu doar că vei oferi un model, ci vei și exemplifica o atitudine de dependență de Dumnezeu. Dacă liderul spiritual spune, „avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu”, el le trimite ucenicilor un mesaj puternic.

Rugăciunea publică ce manifestă dependență de Cer este o altă modalitate de a conduce fără a stăpâni.

Când mă aflam la seminarul teologic, am studiat la un profesor pe nume Meredith Kline. Când am participat la lecțiile lui, el se apropia de vârsta pensionării. Dr. Kline era admirat pentru abilitatea deosebită în domeniul teologiei biblice. A avea o pasiune pentru înțelegerea și explicarea felului în care întreaga narațiune a Bibliei slujește aceluiși scop. Dar ceea ce m-a ajutat să citesc Biblia ca pe o unitate nu a fost doar cadrul lui teologic cuprinzător, căci nu aceasta a avut cel mai mare impact asupra mea: Dr. Kline m-a impresionat prin rugăciunile lui.

El își începea orice lecție cu rugăciune. A avea o voce seacă, dură, uneori chiar joasă, și ai fi spus că nu se prea potrivea mijlocirii publice. Și mai făcea și rugăciuni lungi. Dr. Kline adesea avea să se roage vreme de zece minute, sau chiar mai îndelung. Totuși, conversația lui cu Dumnezeu era deosebită. În decursul rugăciunilor lui, era ca și cum ar fi transformat vasta cunoaștere a Bibliei și teologiei în închinare și adorare față de Dumnezeu. Am văzut un intelect deosebit smerindu-se înaintea măreției lui Dumnezeu, savurând lungimea, lățimea și adâncimea lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu în Isus. Acel bătrân mi-a stârnit inima, lecție după lecție, cu o dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a vorbi cu El asemenea lui. El și-a folosit acea platformă publică ca pe o oportunitate pentru rugăciune, producând un efect deosebit

în viețile studenților lui. Puțini prezbiteri sau păstori au profunzimea teologică a Dr. Kline, dar toți prezbiterii bisericii au la dispoziție căi care pot fi folosite cu dragoste pentru a cultiva rugăciunea biblică, din inimă. Și nu ai nevoie de doctorat pentru asta.

Rugăciunea prezbiterilor

Faceți din rugăciune esența întâlnirii prezbiterilor. Este timpul să evoluati, să treceți dincolo de a-i cere cuiva să „deschidă” și să „încheie” întâlnirea cu rugăciune. Puneți-vă deoparte timp pentru mijlocire îndelungă împreună, ori de câte ori vă întâlniți. În fapt, faceți din rugăciune primul punct de pe agenda întâlnirii voastre. De asemenea, simțiți-vă liberi să rostiți rugăciuni instantanee de-a lungul întâlnirii. Eu îl apreciez mult pe Bob pentru că a procedat în felul acesta la întâlnirile noastre. Uneori, aveam de discutat subiecte grele, precum situația zdrobitoare care implica un membru al bisericii sau o decizie dificilă ce trebuia luată, la care nu aveam opțiuni de genul alb și negru. Adesea, Bob ridica mâna și spunea: „Putem să ne oprim pentru o clipă și să ne rugăm?” Luarea unor decizii grele este una dintre acele aplicații ale prezbiterilor la care am făcut referire mai devreme, dar rugăciunea în dependență de Dumnezeu este sistemul de operare.

O modalitate simplă de a transforma întâlnirile voastre și de a-i transforma pe colegii tăi prezbiteri, este să vă rugați împreună, în mod sistematic, folosind lista membrilor bisericii.

Atunci când faceți aceasta, nu doar că membrii voștri primesc binecuvântările inerente care survin din faptul că cineva se roagă pentru ei, ci tu și ceilalți prezbiteri vă focalizați pe membrii bisericii, în loc să vă concentrați asupra mașinăriei. Prezbiterii pot chiar să considere mijlocirea pentru membri o lucrare mai împlinitoare decât să dezbată cât să cheltuiască pe sistemul nou de încălzire sau dacă să-i permită clubului de grădinărit din oraș să organizeze un eveniment în clădirea bisericii.

Iată felul în care au încercat prezbiterii din biserica mea să pună toate aceste lucruri alături. Îți ofer acest sfat ca pe o modalitate posibilă de a structura rugăciunea în decursul întâlnirilor prezbiterilor, dar cu siguranță că nu este singura și nici cea mai bună cale. Prezbiterii noștri se întâlnesc oficial de două ori pe lună. În prima zi de marți, avem o întâlnire de rugăciune, iar în a treia zi de marți avem o întâlnire obișnuită. Încercăm să ne rugăm la toate întâlnirile noastre, chiar dacă nu la fel de mult. La întâlnirea de rugăciune, noi împărtășim nevoile cunoscute din biserică, inclusiv nevoile noastre, ca prezbiteri, apoi petrecem restul timpului rugându-ne pentru aceste cereri și rugându-ne după lista membrilor bisericii. Întâlnirea de rugăciune a prezbiterilor este probabil una dintre activitățile cele mai îndrăgite din biserica noastră.

Un gând de final: ia în considerare să îi chemi pe colegii tăi prezbiteri la momente speciale de rugăciune, și chiar la post. Atunci când prezbiterii noștri s-au confruntat cu momente dificile în viața bisericii, am pus ocazional deoparte o

săptămână pentru post și rugăciune. Ne împărțim adeseori zilele de post, așa încât întreaga săptămână să fie acoperită. Și ar trebui să facem acest lucru mai des.

Rugăciunea personală

Prin rugăciune „personală” nu mă refer la a te ruga singur (vom vorbi despre acest lucru imediat, când ne vom referi la „rugăciunea privată”). Mă refer la rugăciunea împreună cu membrii bisericii. Din nou, acest fel de a te ruga nu este o altă activitate pe care să o adaugi la lista lucrurilor de făcut. Dimpotrivă, ea trebuie să fie parte din lucrarea obișnuită de păstorie.

Ori de câte ori îi vorbești unui membru al bisericii, încearcă să te rogi pentru el sau ea, chiar atunci și acolo, în persoană. Preia orice lucru ați discutat împreună și înalță-l înaintea lui Dumnezeu, fie că te întâlnești cu cineva la o cafea sau vorbești cu acea persoană acasă, după o cină. Chiar dacă ești în anticamera unei biserici aglomerate, după o întâlnire de duminică, dacă un membru îți mărturisește o încercare sau o îngrijorare, încearcă să te oprești chiar acolo și să pui întrebarea aceasta: „Aș putea să mă rog pentru acest lucru chiar acum?” N-am întâlnit pe cineva care să mă refuze vreodată.

De asemenea, imaginează-ți o cale prin care comitetul de prezbiteri să pună în practică ceea ce Iacov spune în pasajul următor:

„Este vreunul printre voi bolnav? Să-i cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu

untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință îl va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.” (Iacov 5:14-15).

Aceste versete ridică o mulțime de întrebări interesante, precum: „Trebuie să folosim untdelemn?”; „Care este relația dintre boală și păcat?”; „Ce legătură este între rugăciunea prezbiterului pentru cel bolnav și iertare?” Obiectivul meu de aici nu este să ofer o interpretare detaliată a acestor versete. Dimpotrivă, vreau doar să pun această întrebare: „V-ați rugat vreodată, tu și colegii tăi prezbiteri, pentru cei bolnavi, așa cum spune Iacov?”

Prezbiterii noștri au luat această practică și au aplicat-o, așa încât mulți au spus că este unul dintre elementele cele mai însemnate ale lucrării lor de prezbiteri. Și L-am văzut pe Dumnezeu lucrând. Uneori, Dumnezeu le-a dat membrilor bolnavi o măsură de alinare pentru o vreme. În anumite circumstanțe, Dumnezeu pare că a făcut și vindecări miraculoase, de genul aceloră în fața cărora oncologii își scarpină capul de uimire. Alteori, nu sunt sigur dacă Dumnezeu a făcut vreo vindecare în trup, dar acel membru bolnav a fost întărit spiritual ca să continue în credință. Pe când scriu aceste rânduri, tatăl meu se luptă cu cancerul. El și mama sunt membri ai adunării și le-au cerut prezbiterilor să se roage, așa că ei au venit și s-au rugat pentru el. Nu știm încă felul în care Dumnezeu va răspunde acestei rugăciuni pentru vindecare. Dar

voi spune că experiența de a avea în sufrageria părinților mei o mulțime de bărbați evlavioși, revărsându-și inimile înaintea lui Dumnezeu pentru mama și tata, a fost un moment profund pentru părinții mei și pentru acei bărbați.

Rugăciunea privată

În final, este imperativ să-ți pui deoparte timp pentru mijlocirea privată și comuniunea cu Dumnezeu. Din fericire, până la acest punct, nevoia ta disperată pentru rugăciune privată, ca prezbiter, este indubitabilă. Dacă nu umbli aproape de Domnul, vei rătăci de pe cale și poate că vei trage și oile după tine.

Pune în mod intenționat rugăciunea privată pe un loc important în viața ta. Pune zilnic deoparte timp pentru aceasta. Roagă-te în timpul deplasării tale către serviciu; roagă-te când îți plimbi câinele sau când ești în călătorie. Poartă cu tine o listă a membrilor și amintește-i pe fiecare dintre aceștia înaintea lui Dumnezeu, în momentele libere.

Rugăciunea privată și părtășia cu Isus, prin Cuvântul Lui, pot fi printre cele mai neglijate obiceiuri ale păstorilor. Totuși, ironic, acestea sunt, pe bună dreptate, cele mai hotărâtoare practici care aduc vitalitate spirituală în viețile noastre și în lucrările noastre. Ce s-ar întâmpla în turmele noastre locale, dacă păstorii lui Isus s-ar dedica rugăciunii cel puțin în felul în care dedică energie bugetelor, corespondenței electronice sau activismului?

ALĂTURĂ-TE ÎNTÂLNIRII DE RUGĂCIUNE

Am început acest capitol vorbind despre practica rugăciunii în viața lui Isus. Rugăciunea a saturat și a alimentat lucrarea Sa publică. Prezbiterii ar trebui să privească la modelul lui Isus – și al apostolilor – și să tânjească să îl imite.

Dar există un alt aspect al lucrării de rugăciune a lui Isus pe care trebuie să îl avem proaspăt în minte: Isus continuă să se roage și acum.

Domnul Isus este viu și stă la dreapta Tatălui, mijlocind pentru poporul Său ca Mare Preot al nostru (Rom. 8:34; Evrei 7:25). Isus, Avocatul nostru, Îi vorbește Tatălui în apărarea noastră (1 Ioan 2:1). Cu doar câteva ore înainte de a merge la cruce, Isus s-a rugat ca Tatăl să îi protejeze pe ucenici de căderea lui Iuda (Ioan 17:11-15). Iar poporul Lui continuă să fie păzit prin harul lui Dumnezeu pentru că Isus mijlocește înaintea Tatălui pentru noi.

Așadar, când prezbiterii se roagă pentru bisericile lor, ei nu doar că Îl imită pe Isus, ci se alătură lui Isus. Păstorii își combină vocile alături de însuși Marele Păstor, cerându-I Tatălui să păzească oile și să le conducă acasă în siguranță.

Încheiere

IMPORTANȚA VEȘNICĂ A PĂSTORIRII

Slujirea ca prezbiter într-o biserică locală este un privilegiu imens și o responsabilitate deosebită, întrucât poartă în ea o importanță veșnică. Sarcina pare dificilă, uneori chiar imposibilă. Totuși, merită să îți dai toată silința pentru ea, întrucât ceea ce slujești este nimic mai puțin decât poporul lui Dumnezeu răscumpărat cu sânge, iar lucrarea ta este spre binele lor veșnic și spre gloria eternă a lui Dumnezeu. Așadar, colegii mei și viitori prezbiteri, vă las cu două gânduri de încheiere, în lumina acestei importanțe veșnice a păstoririi. Unul dintre aceste gânduri este un avertisment, iar celălalt o promisiune.

Mai întâi, avertismentul: Păstoriți bine, pentru că veți da socoteală! Amintiți-vă cuvintele pe care le-am studiat în cartea Evrei:

„Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:17).

Acest text îi mustră în primul rând pe membrii bisericii, dar există în el și un avertisment adresat prezbiterilor.

Aceștia veghează „ca unii care dau socoteală”. Biserica Îi aparține lui Isus. El a răscumpărat oile. Prezbiterii nu sunt decât niște simpli îngrijitori ai celor „încredințați” lor (1 Petru 5:3). Păstorii vor răspunde înaintea Proprietarului pentru felul în care îngrijesc de turma Lui. Vom da socoteală înaintea Mirelui pentru felul în care am tratat-o pe Mireasa Lui. Predicăm noi adevărul Lui, tot adevărul Lui și doar adevărul Lui? Iubim noi oile Lui în felul în care El le iubește? Suntem abuzivi sau smeriți? Ne îndreptăm frații și surorile către Isus, sau acționăm ca niște pietre de poticnire atunci când ei încearcă să Îl urmeze?

Dar există și o promisiune veșnică în același timp: *Păstoriți bine, pentru că există o cunună de câștigat*. După ce Petru și-a îndemnat colegii prezbiteri să păstorească cu smerenie, într-un fel exemplar, el le dă această promisiune: „Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 5:4).

Atât de multe lucruri din ceea ce noi ne străduim să facem și față de care ne îngrijorăm mult, săptămână de săptămână, trec ca un abur. Cartea Ecclesiastul ne amintește că truda și realizările noastre sunt deșertăciune. Noi ne zbatem și clădim, doar pentru a le lăsa altora ceva pieritor. Dar răsplata pentru păstoria rodnică nu va sărăci niciodată. Ce altceva faci tu în fiecare săptămână care să-ți promită o cunună care nu se va veșteji?

Fraților, dacă vă gândiți că vreți să fiți prezbiteri și socotiți

costul, amintiți-vă să puneți în balanță slava veșnică ce este pregătită pentru slujitorii buni și credincioși.

„Mulți dintre cei ce dorm în țarina pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce îi vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Dan. 12:2-3).

IX 9Marks

Building Healthy Churches

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la *magnagratia.org* și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile de pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la *contact@magnagratia.org*.

magnagratia.org

PROGRAMUL LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI

- Ești păstor/prezbiter, misionar, evanghelist, diacon sau învățător de școală duminicală desemnat în biserica locală?
- Iubești cărțile creștine de calitate, care te provoacă să crești în slujirea ta?
- Crezi că poți citi 10 pagini/zi?

Înscrie-te în programul „LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI” și primești **gratuit** până la 70 de cărți de la MAGNA GRATIA!

Informează-te din Ghidul de prezentare al programului la adresa de internet magnagratia.org/pli.html și trimite-ne cererea de înscriere completând formularul de pe internet.

„Am învățat de la autor să fiu mai atent și mai dedicat în pregătirea predicilor și la slujirea la care sunt chemat... mi-a oferit ilustrații prin care oamenii pot percepe mai bine frumusețea Evangheliei”. – participant la program

„Aproape fiecare capitol m-a făcut să mă smeresc și să îmi cercetez lucrarea”. – participant la program

MAGNA GRATIA
Noi suntem Evanghelia harului

magnagratia.org

LITERATURĂ CREȘTINĂ DE CALITATE.
GRATUIT*.

* în format electronic

